

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ!

ΑΡ. $\frac{38}{158}$

1929

Εργασίας του Τεχνολογικού
του Γεν.
Παράστασης Στοιχείων χύμα

Η πλέον
 περιζήτητος
 είς όλον τον
 υόσμον
 για το
 μεδυστιυό
 άρωμά
 της.

Γενικοί Αντιπρόσωποι καθ' όλην την Ελλάδα
ΖΩΓΡΑΦΟΣ-ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ
 ΑΘΗΝΑΙ Αθήνας 27

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και δολιχόγραφο βιβλιοθήκη. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να ργς αποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων, δδός Λέκα 7.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ

NESTLE

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ίδου εν μεταφράσει τι ελεπεν ο γνωστός μεγάλος χημικός της Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατά των προ ημερών εν Βερολίνο λόγον του περί των Γερμανικών βαφών ύφασμάτων ARTI

«Ως μία λίαν σοβαρά και σπουδαιότητα πρόδος της Γερμανικής Χημείας, πρέπει να θεωρηθή και η σύνθεσις των βαφών ύφασμάτων σηματος «ARTI», η αφάνταστος επιτυχία των οποίων έχει απασχολήσει επί αιώνων τον παγκόσμιον τύπον. Τα συστατικά των βαφών «ARTI», Κύριοι, δεν μας εινε απολύτως γνωστά, διότι το εργοστάσιον κρατεί αυστηρώς μυστικόν το έν έν των συστατικών τούτων. Κατόπιν όμως γενομένων κατ' επανάληψιν πειραμάτων απέδειχθη ότι πάντως τα συστατικά των βαφών «ARTI» εινε τοιαύτα, ώστε το βαφόμενον ύφασμα αποδεδειγμένως να μην υφίσταται την παρρημιζοράν βλάβην, να προσλαμβάνη την καινούργιος, να δύναται να πλένεται χωρίς να ξεβάφη και να εκτίθεται εις τον ήλιον χωρίς να υφίσταται καμμίαν απολύτως αλλοίωσιν του χρωματισμού. Λόγω των μεγάλων τούτων προτερημάτων, ως και της απολύτου της χρησιμότητος των, οι βαφαί «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικώς τον κόσμον όλον. Η τοιαύτη επιτυχία των βαφών «ARTI» επέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εις τα βαφεία, διότι σήμερον ο κόσμος δεν δίδει πλέον τα φρεσμάτα του εις τα βαφεία, αλλά τα βάφει μόνος του με βαφάς «ARTI».

Αι Γερμανικαί βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ Έμπορικά της συνοικίας σας

Γενικός Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης:
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ—Αθήναι—Λέκα 21α

AI DOLLY SISTERS
 ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΑΙ
 ΜΕ ΤΗΝ CRÈME SIAMOISE

Αι παγκοσμίως φήμις μεγάλοι αστέρες υιοθέτησαν την κρέμα SIAMOISE, το περιφημον διπλούν προϊόν δια την καλλονήν. Η εκπληκτική αυτή εφεύρεσις ερχεται να επαναστατήση όλας τὰς μεθόδους εξωραισμού, τὰς γνωστάς μέχρι σήμερον.

Διπλωματούχοι χημικοί και διάσημοι δερματολόγοι έχοντα να αποδείξουν ότι η επιδερμίς δεν επαρκείται μόνον με ένα προϊόν, οποιονδήποτε και αν εινε τοῦτο. Η κρέμα SIAMOISE, συνίσταται εκ δύο διπλούν προϊόντων : Την κρέμα της ημέρας, προσωρισμένην δια τον καλλωπισμόν της πρωίας, η οποία προσφυλάττει και εξωραίζει την επιδερμίδα συγκροτούσα τελείως την ποῦδρα. Και την κρέμα της νυκτός, χρησιμοποιομένην δια τον καλλωπισμόν της εσπέρας, η οποία επιτυγχάνει το καθάρισμα και την αποψιμνιδίωσιν, καλύτερον των σαπώνων και των γαλάκτων καλλονής, απαλλάσσει την επιδερμίδα από τὰς ακαθαρσίας που συσσωρεύονται εις τους πόρους, την μαλακώνει και την αναζωογονεί κατά τον ύπνον.

ΚΡΕΜΑ SIAMOISE
 Γενικοί Αντιπρόσωποι δια την Ελλάδα του Οίκου JEAN DE SARYS: Έταιρεία Γενικών Αντιπροσωπειών, Μέγας Ήλεκτρο, Σιδηροδρόμου Σ.Α.Π. εν Πειραιεί.
 Αποθήκη: Οδός Κρατίνου 11, Αθήναι.

CRÈME DE BEAUTÉ NARCISSE
 ΚΡΕΜΑ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Αι αυτήν άρκει δια κάθε Κυρία και Δεσποινίδα η πιστοποίησης του διασημου καθηγητού δερματολόγου της Βιέννης κ. ERNEST FINGER.

Διήκωσις του κ. Καθηγητού :
 Hofrat Univers.-Professor
 Med. un. Dr. Ernest Finger
 1, Spiegelgasse 10.
 Sprechstunden am Wochentage von 2 bis 4 Uhr

Je suis belle, car mon visage est en fleur.

«Συνιστώ την Κρέμαν Ναρκίς ως το πλέον εξαιρετον μέσον περιποιησεως του δέρματος.»

Πωλείται παντού.
 Παρακαταθήκη: Φαρμακείον 'Αλεξίου, Ομόνοια.
 Κεντρική Αποθήκη: Φαρμακείον Κωνσταντίνου Λεωφόρου Γεωργίου Α' 3, Πειραιά.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
 συνιστώμεν την τελευταίαν 'Οφθαλμολογικήν Κλινικήν του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
 Υφηγούμε της 'Οφθαλμολογίας εν τῇ Πανεπιστημίῳ.
 27 Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ
 Έξεδόθη και πωλείται παντού ε'Ο πρακτικός οδηγός της άνευ μαγευτικού άλατος διαίτης των φυλακισμένων
 HERRMANNSDORFER
 κατά μεταφράσιν εν τῷ Γερμανικῷ υπό Γ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΙΟΥ
 Ιατροῦ-χειρουργοῦ
 δδός Σίνα 9. Τηλ. 8-72.

ΕΤΟΣ Α' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β. - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 38 (158)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 130 ΑΜΕΡΙΚΗΣ 1 ΑΦΡΙΚΗΣ 5 ΕΒΑΤΙΚΟΥ ΚΟΙΚΟ 24	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1929	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03
--	--	---

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν 'Αμερικῇ Μ. D. STROY-MBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A., εν Αιγύπτῳ Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria και εν Βελγίῳ Κογκό δ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ B. P. ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικοί Πρόκτορες εν 'Αμερικῇ δια την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
 General P. O. Box 497
 NEW YORK CITY
 *Όπου δέον ν' αποσφύδονται οι ενδιαφερόμενοι

Απο Οτι Βαρεο Και Αροτο

ΛΗΣΤΟΤΟΠΟΣ!

Η νεοελληνική φιλολογία πρέπει να χρεωστή βαδιστήν εν γνησομένην πρός τον λήσταρχον Τζατζάν, ο οποίος ενέπνευσεν ήδη άκατάπαντας τούς λογίους του τόπου. Πας λόγιος και πᾶς... κομπωλόγιος έτρεχίσε τον κάλαμόν του, ανασκευασθήκε και άρχισε να συγγράφη ληστρικόν μυθιστόρημα. «Ο Μήτσος Τζατζάς εις τὰ έρη!» «Ο Τζατζάς κατά την νεότητά του!» «Ο Τζατζάς εν τῇ δράσει του!... Βίος και πολιτεία του τρομερού ληστοῦ. Τι τρώγει, τί πίνει, τί λέγει... Ποια βιβλία προτιμά να διαβάσῃ, κλπ. κλπ.» Όλα αυτά τα εμπνευσμένα και βαδυστοχάστα έργα δὲ τὰ καταβροχθίσῃ η νεότης και δὲ μορφοῦσῃ καταλήλῃας. Ημεῖς μάλιστα προτείνουμε να εισαχθῶν και στα σχολεία. Να γίνων και διαλέξεις με προβλην φωτεινῶν εικόνων. Πρέπει να μορφοῦσμε και ν' ανοίξουμε τὰ μάτια των νέων. «Αρπαξε να φᾶς και κλέψε νάχῃς!» Πέραν αὐτοῦ εν 'Ελλάδι δεν άφάρχει παρὰ η μιζέρια, η πενία, ο θάνατος. Νὰ κληθῇ δὲ ο λήσταρχος Κομπήης και νὰ διορισθῇ Πρύτανης του Πανεπιστημίου. Η δὲ εντιμότης, η ἀρετή, η καλοσύνη... ξε-κ-ο-υ-μ-π-η-σθῆσαν από του προσώπου της 'Ελληνικής γῆς!...

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ

Ο συμπαθής θίασος Παγκρατίον διέκοψε τὰς παραστάσεις του. Πρόκειται να τὰς συνεχίσῃ, ίσως, στο θέατρον 'Αλάμπρα». Ένταυταῦθ, οι πολυπληθεῖς νεαροί 'Ελληνες λόγιοι, οι έχοντες δάματα πρὸς διδασκαλίαν, εἰς ποιοῦνται να τὰ εἰσπῶσιν εις τὴν... βρεφοδόχον του Δημοτικῷ Βρεφοκομείον!...

ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΑΣ

Η θέσις του μεγάλου Γάλλου κριτικοῦ του Παρισίου «Χρόνου» Πωλ Σουνταί, μένει εἰσέτι κενή. Οι ἐξ 'Αθηνῶν ἐκστρατεύσαντες εις Παρίσιον δια να τὴν καταλάβουν, ἐπείστεργαν άπρακτοι. Η επιτροπή, η οποία τούς ἐξήτασε, ἀπεφάνθη ότι δέον ν' ἀναπτύχθῃ οὐν και να ὡριμαῖσων περισσότερον δια να καταλάβουν τὴν θέσιν αὐτήν. Κατόπιν τούτου, οι ἐπανακείμενοι ἤλθον εις συνεννόσεις με τὴν... 'Εταιρείαν Χημικῶν Διπασμάτων!...

Οὗτο ἐλπίζεται ότι τὴν θέσιν του Σουνταί θα τὴν καταλάβῃ 'Ελλη. Πᾶν δ,τι διαδίδεται ἀντιθέτως εινε... θροῦλος!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

— Και τί εἶπε ο Δημήτρης Τζατζας στους αἰχμαλώτους που ἀπέλυνε; — Θὰ ἐπανεῖθω, τούς εἶπε, δομῶ-τερος. — Όχι, τούς εἶπε: — «Θὰ ἐπανεῖθω... Δημήτριος!...» — * — * — * — «Ὅστε ο Δημήτρης Τζατζας κα τρεῖς - τέσσερες ἄλλοι αἰχμαλώτισαν ἐκατό ἀνθρώπους; — Ναί... Δημη-τρεῖς κι' ο κοῦ-κος!...

ΟΙ ΠΑΛΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Οι καρδιακοὶ παλμοὶ του ἀνθρώπου ποικί-λουν από 75 ὡς 85 σὲ κάθελεπτό, ἀναλόγως των διαφορῶν ηλικιών. Τὸ παιδί, όταν εἶνε νεο-γνὸ, ἔχει 130 παλμούς στο λεπτό, ἐνὸς έτους 120, τριῶν ἐτῶν 90 και ἐπτά ἐτῶν 85. Ο ἑφη-βος ἔχει 80 παλμούς στο λεπτό, ο ἡλικιωμέ-νος 75 και ο γέρον 65.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Τὸ μυαλό των ἀνδρῶν ζυγίζει κατά μέσον ὅρον 1358 γραμμάρια, των δὲ γυναικῶν 1256 γραμμάρια. — Ο ἄνθρωπος ἀναπνέει 16 φορές σὲ κάθε λεπτό και από τούς πνεύμο-νὰς του περνῶν κάθε μέρα 14,000 λίτρος ἀέρος. — Πέντε ἐπ' ἐκατό ἀνθρώπων στε-ροῦνται σχεδὸν ὁσφρήσεως, μὰς πλη-ροφρεῖ μία στατιστική.

ΠΕΝΝΙΕΣ

'Αφού νομίσαμε για λίγες μέρες ότι είχαμε μπι στο Δεκέμβριο, να τώρα που γυρίσαμε πάλι στον Ιούνιο. "Υστερα δηλαδή από τις βροχές και τις δυνατές ψυχρές της προπαραδούσης εβδομάδος, ξαναρχισαν πάλι η μεγάλες ζέστες. — Έτσι συμβαίνει πάντοτε στην 'Αττική. Η μεγάλη ζέστη, η μεγάλο κρύο... Μέσος ὅρος, πρὸς δυστυχίαν μας, δεν υπάρχει... — Μετά τὰ τελευταία ληστρικά κρούσματα της 'Αττικής, πολλοὶ συμ-πολίται οι οποίοι κάθε Σαββατοκύρια-τὴς ἐπιφανείας των πάγων τις περ-νοῦν με μεγαλειότητα εὐχέρεια και τα-χύτητα από τὰ παλαιὰ ελκῦθρα.

Στην Νέα 'Υόρκη κατασκευάζονται ήδη αρκετά τέτοια ελκῦθρα, για να σταλούν τὴν ἐρχομένη ἀνοιξὶ στην ἀ-ποστολή του μεγάλου 'Αμερικανοῦ ἐ-ξερευνητοῦ Μπέρντ, η οποία, ὡς γνω-στόν, βρίσκεται πρὸ καιροῦ στο Νό-τιο Πόλο.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Κάθε πράγμα λευκό δεν εινε ξύγνι, και κάθε πράγμα μαῦρο δεν εινε χοιριάς. ('Αραβική) — 'Ενα ποικάμισσ που το πλένει κα-νείς συχνά κ' ένα σῶμα που το θερα-πεύει κανείς συχνά, δεν βαστούν πολὺν καιρό. ('Ισπανική) — 'Όταν ο Θεός έπλασε τον 'Αδάμ, ο φύλλος νόμισε πὼς τῶκανε για χόρι-του. ('Αθηναιοτική) — 'Όποιον έφαγε ξύλο, μὴν τὸν ρο-τᾶς ἂν τοῦ πονή η πλάτη του. (Τουρκική)

τον αὐτὸν καυγᾶν. — Από τὸν Πειραιά ἀγγέλλεται ἑξῆςος νέου φιλολογικῷ περιοδικῷ με τὸν τίτλον «Ο Διανοούμενος», τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔχει, ὡς γράφεται εις τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν του, ν' ἀποδεί-ξη ότι κακῶς ο Πειραιεύς θεωρεῖται ὡς πόλις του ἔμπορίου και τῆς ναυτι-λίας, ἐνὸς εἶνε ἀποικιστικὸς πόλις... διανοουμένων!... — 'Αγριες πιέννες σημειώνει καθε-βράδυ στο «Κεντρικόν» τὸ νέον ἔργον του κ. Τίμου Μωραϊτίνη «Αἰωνία Ζωή».

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ NICOLAS MISASI

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Τη νύχτα εκείνη του 'Ιουλίου, η σελήνη έλουσε τους σιωπηλούς κάμπους με το άσημνο της φως. Τα δέντρα έφρχαν τους ίσκιους των στην κατάλευκη γη. Παρτέρα, ανάμεσα από τους βράχους και τα λιθάρια, κυλούσε το ποτάμι, που στα φεγγαρόλουστα νερά του καθρεφτιζόντουσαν ή ίπες της δάφνης. Όλα κοιμόντουσαν. Κάθε τόσο μόνο, μια μακρινή κραυγή ή κάποιος θόρυβος ακαθόριστος άνηχούσε μέσα στη σιωπή της έσχατης.

Τό ύπστατικό του μπάριμα 'Αντώνη, πλούσιου χωρικού του Πατέρου, βρισκόταν χτισμένο στους πρόποδες του λόφου. Μπροστά στο σπίτι βρισκόταν το άλων και, πω πέρα άκμης, ή στάνη. Άνέβαινε κανείς στο σπίτι από μια σκάλα, που έφτανε σε μια γαλερία άνοιχτή, όπου συνήθιζαν να κάθονται ή γυναίκες. Στο κάτω πάτωμα του σπιτιού βρισκόταν ο σταύλος των βοδιών, ο φούρνος και ο δονθώνας.

Όλος ο κόσμος αναπαύονταν μέσα στο σπίτι την προχωρημένη αυτή ώρα και δεν άκουγόταν παρά το γούλισμα των γουρουνιών και το μούγκισμα των βοδιών. Μια ή ώρα μετά το μεσάνυχτα σήμαινε το ρολόι του Μάιτο.

Έξαφνα ένας άνθρωπος βγήκε από ένα σύδεντρο ιτιών και πλησίασε προς το ποτάμι για να βοηθ κανένα πέλασμα. Φανόταν κάτω από το φως του φεγγαριού πολύ νέος άκούα, είκοσιπέντε χρόνων το πολύ, άν και το πρόσωπό του, όπως όλων των χωρικών, ήταν πρόορα γερασμένο από τη δουλειά και από τους κόπους. 'Η φυσιογνωμία του είχε μια έκφραση πένθιμη, με τα χαρακτηριστικά του πρόδιδαν σπανία νεργητικότητα. Τα βαθιολομένα μάτια του είχαν το βλέμμα διαπεραστικό, πράγμα που έδινε στο πρόσωπό του μια άλλου είδους έκφραση και σκληρότητα. 'Η κινήσεις του είχαν κάτι το άλαφρο και το ελαστικό και το βάδιμά του κάτι το ταρσανεμένο και το άδέξιο, που τόχει και το περπάτημα του λύκου, της άλεπούς και της θαινας.

Βγήκε τέλος ένα πέλασμα και πέρασε από την άλλη όχθη του ποταμού. Κούφτηκε κάτω από μια ιτιά και κίταζε το παράθυρο του σπιτιού του μπάριμα 'Αντώνη, βγάζοντας από το στόμα του μια φωνή όμοια με του κούκου. Έπαυέλασε αυτό το σύνθημα τρεις φορές, μένοντας άκίνητος, με τα μάτια πάντοτε καρφωμένα στο σπίτι.

Ύστερ από μερικά λεπτά, ή πόρτα του σπιτιού άνοιξε και μια γυναίκα φάνηκε στο άνοιγμά της, που στάθηκε λίγο διστακτική. 'Ο άγνωστος, βλέποντάς την, μισήθηκε άκούα μια φωνή τον κούκο. Τότε αυτή έκλεισε την πόρτα με χίλιες προσφυλάξεις, κατέβηκε την ξύλινη σκάλα και διευθύνθηκε προς το φούρνο που χωριζόταν από

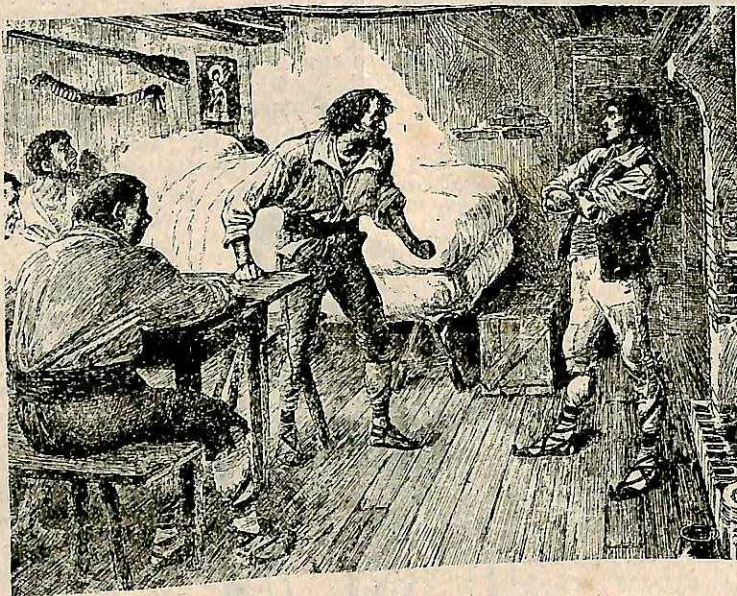
το σπίτι μ' ένα φράχτη γεμάτο αγάδια και τσικνίδες. 'Ο χωρικός τη μισήθηκε, βαδίζοντας όμως κάτω απ' τη σκά του φράχτη.

— Έσύ είσαι, Γιάννη; έλε-σε λίγο ή νέα γυναίκα σιγά-σιγά.

— Ναι, της απάντησε ο χωρικός. Έφυγα από τις έντεκα και έτρεχα στην κατηφορία της Μαρεγκόνας, λίγο έλειπε να πέσω στη χαράδρα και να τσακιστώ...

— Είμαι τρελή που δέχτηκε ναρθής έδώ και να σ' άκούσω... Άν ο πατέρας μου ξυπνήσει και μάς βοηθ έδώ μαζί, θα με σκοτώσει... Δεν θέλω να έκτεθώ σε τέτοιους κινδύνους και πρέπει να τελειώνουμε μια για πάντα...

Αυτός την άκουγε, ξαφνιασμένος και πεσμονμένος. Ύστερ από λίγο, της έλε:

— Δες φέμματα, λυκε του Διαβόλου! φώναξε ο 'Αντώνης πηδώντας απ' τη θέσι του

— Όραία υποδοχή, με την αλήθεια, μου κάνεις... Σ' ευχαριστώ... 'Ημουν, θα είχα φερθεί άλλοιως... Μα τους γκρομους που θα σκοτωνόμουν, πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο πατέρας μου δεν σε ζωνώνει... Τι έλπίσεις λοιπόν;

— Είμαι πολύ λογικός, γιατί αν δεν ήμουν, θα είχα φερθεί άλλοιως... Μα τότε θα σήκωσες το κεφάλι σου, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό είν' εύκολο να το λές... Γιατί, λοιπόν, με διώχνουν από παντού, σαν μια φροιασμένο σκυλί;... Γιατί είμαι φτω-

χός, άθλιος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλο... Μά, σου το ξαναλέω, θάρρη και μένα ή μέρα μου... Ξέρω πώς θα καταλήξω μια μέρα στο κάτεργο, γιατί τ' άκούστηκα αυτό στη δυστυχισμένη μου μητέρα...

Μά σώπασε άξαφνα σκύδοντας το κεφάλι του.

— Τι όρκιστηκες λοιπόν στη μητέρα σου; τον ρώτησε ή νέα με αγωνία.

— 'Η μητέρα μου μούπε πεθαίνοντας: 'Ελάνη, έχε πάντοτε την άξίαν σου έτοιμη, γιατί πρέπει να έκδικηθής μια μέρα τον πατέρα σου... Αυτός που τον πρόδωσε, θα φανερωθί μόνος του... Έ, λοιπόν! περιμένα την ήμερα αυτή...

Και, λέγοντας αυτά, σώπασε. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τα μαύρα του μαλλιά που έκυρβαν το χαμηλό και στενό μέτωπό του. Κίτταζε άκίνητος μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, προδίδοντας την ταραχή του μόνο με τις σπασμωδικές κινήσεις των δακτύλων του.

Βλέποντας την απόγνωσή του, ή νέα του χάιδεσε σιγά-σιγά τα μαλλιά. Άμέσως εκείνος γαλήνεψε.

Τό ρολόι του Μάιτο σήμαινε εκείνη τη στιγμή δυό φορές.

— Φύγε γρήγορα! φώναξε τότε ή νέα. Σε μια ώρα θα χαράξω...

— Με διώχνεις, λοιπόν; ρώτησε με παράπονο ο Λυκογιάννης.

— Όχι, δεν σε διώχνω, με μόλις προφτάνεις να γυρίσης πάλιν φέξη.

— Έχεις δίημο. Άντίο Άννα...

— Άντίο, Γιάννη...

Εκείνος σηκώθηκε και ξεκίνησε, με άμεισως, γυρίζοντας, πήρε τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος, λέγοντάς της:

— Ένα προαίσθημα μου λέει ότι αυτό είνε το τελευταίο μας φίλημα. 'Η Παναγία του ερημοκλήσιού άς με προστατεύη!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα...

— Ναι.

— Μου είπαν, ωστόσο, πώς είσαι πάντα κατσουφιασμένος και άμύλητος, πώς αποφεύγεις κάθε συντομία και πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο Λυκογιάννης... φώναξε ο νέος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό είν' εύκολο να το λές... Γιατί, λοιπόν, με διώχνουν από παντού, σαν μια φροιασμένο σκυλί;... Γιατί είμαι φτω-

χός, άθλιος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλο... Μά, σου το ξαναλέω, θάρρη και μένα ή μέρα μου... Ξέρω πώς θα καταλήξω μια μέρα στο κάτεργο, γιατί τ' άκούστηκα αυτό στη δυστυχισμένη μου μητέρα...

Μά σώπασε άξαφνα σκύδοντας το κεφάλι του.

— Τι όρκιστηκες λοιπόν στη μητέρα σου; τον ρώτησε ή νέα με αγωνία.

— 'Η μητέρα μου μούπε πεθαίνοντας: 'Ελάνη, έχε πάντοτε την άξίαν σου έτοιμη, γιατί πρέπει να έκδικηθής μια μέρα τον πατέρα σου... Αυτός που τον πρόδωσε, θα φανερωθί μόνος του... Έ, λοιπόν! περιμένα την ήμερα αυτή...

Και, λέγοντας αυτά, σώπασε. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τα μαύρα του μαλλιά που έκυρβαν το χαμηλό και στενό μέτωπό του. Κίτταζε άκίνητος μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, προδίδοντας την ταραχή του μόνο με τις σπασμωδικές κινήσεις των δακτύλων του.

Βλέποντας την απόγνωσή του, ή νέα του χάιδεσε σιγά-σιγά τα μαλλιά. Άμέσως εκείνος γαλήνεψε.

Τό ρολόι του Μάιτο σήμαινε εκείνη τη στιγμή δυό φορές.

— Φύγε γρήγορα! φώναξε τότε ή νέα. Σε μια ώρα θα χαράξω...

— Με διώχνεις, λοιπόν; ρώτησε με παράπονο ο Λυκογιάννης.

— Όχι, δεν σε διώχνω, με μόλις προφτάνεις να γυρίσης πάλιν φέξη.

— Έχεις δίημο. Άντίο Άννα...

— Άντίο, Γιάννη...

Εκείνος σηκώθηκε και ξεκίνησε, με άμεισως, γυρίζοντας, πήρε τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος, λέγοντάς της:

— Ένα προαίσθημα μου λέει ότι αυτό είνε το τελευταίο μας φίλημα. 'Η Παναγία του ερημοκλήσιού άς με προστατεύη!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα...

— Ναι.

— Μου είπαν, ωστόσο, πώς είσαι πάντα κατσουφιασμένος και άμύλητος, πώς αποφεύγεις κάθε συντομία και πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο Λυκογιάννης... φώναξε ο νέος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό είν' εύκολο να το λές... Γιατί, λοιπόν, με διώχνουν από παντού, σαν μια φροιασμένο σκυλί;... Γιατί είμαι φτω-

χός, άθλιος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλο... Μά, σου το ξαναλέω, θάρρη και μένα ή μέρα μου... Ξέρω πώς θα καταλήξω μια μέρα στο κάτεργο, γιατί τ' άκούστηκα αυτό στη δυστυχισμένη μου μητέρα...

Μά σώπασε άξαφνα σκύδοντας το κεφάλι του.

— Τι όρκιστηκες λοιπόν στη μητέρα σου; τον ρώτησε ή νέα με αγωνία.

— 'Η μητέρα μου μούπε πεθαίνοντας: 'Ελάνη, έχε πάντοτε την άξίαν σου έτοιμη, γιατί πρέπει να έκδικηθής μια μέρα τον πατέρα σου... Αυτός που τον πρόδωσε, θα φανερωθί μόνος του... Έ, λοιπόν! περιμένα την ήμερα αυτή...

Και, λέγοντας αυτά, σώπασε. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τα μαύρα του μαλλιά που έκυρβαν το χαμηλό και στενό μέτωπό του. Κίτταζε άκίνητος μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, προδίδοντας την ταραχή του μόνο με τις σπασμωδικές κινήσεις των δακτύλων του.

Βλέποντας την απόγνωσή του, ή νέα του χάιδεσε σιγά-σιγά τα μαλλιά. Άμέσως εκείνος γαλήνεψε.

Τό ρολόι του Μάιτο σήμαινε εκείνη τη στιγμή δυό φορές.

— Φύγε γρήγορα! φώναξε τότε ή νέα. Σε μια ώρα θα χαράξω...

— Με διώχνεις, λοιπόν; ρώτησε με παράπονο ο Λυκογιάννης.

— Όχι, δεν σε διώχνω, με μόλις προφτάνεις να γυρίσης πάλιν φέξη.

— Έχεις δίημο. Άντίο Άννα...

— Άντίο, Γιάννη...

Εκείνος σηκώθηκε και ξεκίνησε, με άμεισως, γυρίζοντας, πήρε τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος, λέγοντάς της:

— Ένα προαίσθημα μου λέει ότι αυτό είνε το τελευταίο μας φίλημα. 'Η Παναγία του ερημοκλήσιού άς με προστατεύη!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα...

— Ναι.

— Μου είπαν, ωστόσο, πώς είσαι πάντα κατσουφιασμένος και άμύλητος, πώς αποφεύγεις κάθε συντομία και πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο Λυκογιάννης... φώναξε ο νέος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό είν' εύκολο να το λές... Γιατί, λοιπόν, με διώχνουν από παντού, σαν μια φροιασμένο σκυλί;... Γιατί είμαι φτω-

χός, άθλιος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλο... Μά, σου το ξαναλέω, θάρρη και μένα ή μέρα μου... Ξέρω πώς θα καταλήξω μια μέρα στο κάτεργο, γιατί τ' άκούστηκα αυτό στη δυστυχισμένη μου μητέρα...

Μά σώπασε άξαφνα σκύδοντας το κεφάλι του.

— Τι όρκιστηκες λοιπόν στη μητέρα σου; τον ρώτησε ή νέα με αγωνία.

— 'Η μητέρα μου μούπε πεθαίνοντας: 'Ελάνη, έχε πάντοτε την άξίαν σου έτοιμη, γιατί πρέπει να έκδικηθής μια μέρα τον πατέρα σου... Αυτός που τον πρόδωσε, θα φανερωθί μόνος του... Έ, λοιπόν! περιμένα την ήμερα αυτή...

Και, λέγοντας αυτά, σώπασε. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τα μαύρα του μαλλιά που έκυρβαν το χαμηλό και στενό μέτωπό του. Κίτταζε άκίνητος μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, προδίδοντας την ταραχή του μόνο με τις σπασμωδικές κινήσεις των δακτύλων του.

Βλέποντας την απόγνωσή του, ή νέα του χάιδεσε σιγά-σιγά τα μαλλιά. Άμέσως εκείνος γαλήνεψε.

Τό ρολόι του Μάιτο σήμαινε εκείνη τη στιγμή δυό φορές.

— Φύγε γρήγορα! φώναξε τότε ή νέα. Σε μια ώρα θα χαράξω...

— Με διώχνεις, λοιπόν; ρώτησε με παράπονο ο Λυκογιάννης.

— Όχι, δεν σε διώχνω, με μόλις προφτάνεις να γυρίσης πάλιν φέξη.

— Έχεις δίημο. Άντίο Άννα...

— Άντίο, Γιάννη...

Εκείνος σηκώθηκε και ξεκίνησε, με άμεισως, γυρίζοντας, πήρε τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος, λέγοντάς της:

— Ένα προαίσθημα μου λέει ότι αυτό είνε το τελευταίο μας φίλημα. 'Η Παναγία του ερημοκλήσιού άς με προστατεύη!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα...

— Ναι.

— Μου είπαν, ωστόσο, πώς είσαι πάντα κατσουφιασμένος και άμύλητος, πώς αποφεύγεις κάθε συντομία και πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο Λυκογιάννης... φώναξε ο νέος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό είν' εύκολο να το λές... Γιατί, λοιπόν, με διώχνουν από παντού, σαν μια φροιασμένο σκυλί;... Γιατί είμαι φτω-

χός, άθλιος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλο... Μά, σου το ξαναλέω, θάρρη και μένα ή μέρα μου... Ξέρω πώς θα καταλήξω μια μέρα στο κάτεργο, γιατί τ' άκούστηκα αυτό στη δυστυχισμένη μου μητέρα...

Μά σώπασε άξαφνα σκύδοντας το κεφάλι του.

— Τι όρκιστηκες λοιπόν στη μητέρα σου; τον ρώτησε ή νέα με αγωνία.

— 'Η μητέρα μου μούπε πεθαίνοντας: 'Ελάνη, έχε πάντοτε την άξίαν σου έτοιμη, γιατί πρέπει να έκδικηθής μια μέρα τον πατέρα σου... Αυτός που τον πρόδωσε, θα φανερωθί μόνος του... Έ, λοιπόν! περιμένα την ήμερα αυτή...

Και, λέγοντας αυτά, σώπασε. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τα μαύρα του μαλλιά που έκυρβαν το χαμηλό και στενό μέτωπό του. Κίτταζε άκίνητος μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, προδίδοντας την ταραχή του μόνο με τις σπασμωδικές κινήσεις των δακτύλων του.

Βλέποντας την απόγνωσή του, ή νέα του χάιδεσε σιγά-σιγά τα μαλλιά. Άμέσως εκείνος γαλήνεψε.

Τό ρολόι του Μάιτο σήμαινε εκείνη τη στιγμή δυό φορές.

— Φύγε γρήγορα! φώναξε τότε ή νέα. Σε μια ώρα θα χαράξω...

— Με διώχνεις, λοιπόν; ρώτησε με παράπονο ο Λυκογιάννης.

— Όχι, δεν σε διώχνω, με μόλις προφτάνεις να γυρίσης πάλιν φέξη.

— Έχεις δίημο. Άντίο Άννα...

— Άντίο, Γιάννη...

Εκείνος σηκώθηκε και ξεκίνησε, με άμεισως, γυρίζοντας, πήρε τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος, λέγοντάς της:

— Ένα προαίσθημα μου λέει ότι αυτό είνε το τελευταίο μας φίλημα. 'Η Παναγία του ερημοκλήσιού άς με προστατεύη!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα...

— Ναι.

— Μου είπαν, ωστόσο, πώς είσαι πάντα κατσουφιασμένος και άμύλητος, πώς αποφεύγεις κάθε συντομία και πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο Λυκογιάννης... φώναξε ο νέος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό είν' εύκολο να το λές... Γιατί, λοιπόν, με διώχνουν από παντού, σαν μια φροιασμένο σκυλί;... Γιατί είμαι φτω-

χός, άθλιος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλο... Μά, σου το ξαναλέω, θάρρη και μένα ή μέρα μου... Ξέρω πώς θα καταλήξω μια μέρα στο κάτεργο, γιατί τ' άκούστηκα αυτό στη δυστυχισμένη μου μητέρα...

Μά σώπασε άξαφνα σκύδοντας το κεφάλι του.

— Τι όρκιστηκες λοιπόν στη μητέρα σου; τον ρώτησε ή νέα με αγωνία.

— 'Η μητέρα μου μούπε πεθαίνοντας: 'Ελάνη, έχε πάντοτε την άξίαν σου έτοιμη, γιατί πρέπει να έκδικηθής μια μέρα τον πατέρα σου... Αυτός που τον πρόδωσε, θα φανερωθί μόνος του... Έ, λοιπόν! περιμένα την ήμερα αυτή...

Και, λέγοντας αυτά, σώπασε. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τα μαύρα του μαλλιά που έκυρβαν το χαμηλό και στενό μέτωπό του. Κίτταζε άκίνητος μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, προδίδοντας την ταραχή του μόνο με τις σπασμωδικές κινήσεις των δακτύλων του.

Βλέποντας την απόγνωσή του, ή νέα του χάιδεσε σιγά-σιγά τα μαλλιά. Άμέσως εκείνος γαλήνεψε.

Τό ρολόι του Μάιτο σήμαινε εκείνη τη στιγμή δυό φορές.

— Φύγε γρήγορα! φώναξε τότε ή νέα. Σε μια ώρα θα χαράξω...

— Με διώχνεις, λοιπόν; ρώτησε με παράπονο ο Λυκογιάννης.

— Όχι, δεν σε διώχνω, με μόλις προφτάνεις να γυρίσης πάλιν φέξη.

— Έχεις δίημο. Άντίο Άννα...

— Άντίο, Γιάννη...

Εκείνος σηκώθηκε και ξεκίνησε, με άμεισως, γυρίζοντας, πήρε τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος, λέγοντάς της:

— Ένα προαίσθημα μου λέει ότι αυτό είνε το τελευταίο μας φίλημα. 'Η Παναγία του ερημοκλήσιού άς με προστατεύη!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα...

— Ναι.

— Μου είπαν, ωστόσο, πώς είσαι πάντα κατσουφιασμένος και άμύλητος, πώς αποφεύγεις κάθε συντομία και πώς σου πάει μια χαρά τώρα το παρόντί σου...

— 'Ο Λυκογιάννης... Έ;... 'Ο Λυκογιάννης... φώναξε ο νέος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, με στεινή φωνή. Ναι, μου έρεται πολλές φορές ή επιθυμία να διαγνώσω, σαν αληθινός λύκος...

— Μα δεν είμαι μαζί σου μέσ' στα βαθιά δάση, όπου κανένας δεν θα σε ξανάβλεπε ποτέ... Ύπομονή όμως... ή ήμερα μου θα έλθει...

Κι' αποτειέσσε τη φράσι του σαυρίζοντας διαβολικά.

— Είσαι ο ίδιος πάντοτε, Γιάννη... Άλλαξε ζωή... Σ' έξοραζω... Αυτό ε

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ

Ο Ρενώ θέλει να ξαναβρή τη χαμένη φίλη του. Η συμβουλές του Ρολάνδου. Η νυχτερινή εκστρατεία στον πύργο. Όπου η τρεις πριγκίπισσες αναγνωρίζονται. Το κασόνι που πέφτει και προδίδει... Οι φύλακες άγρυπνοί!... Μια περίεργη συνάντησις στον προθάλαμο του πύργου. Η όργη του Ρενώ. Ο δήμιος αναλαμβάνει τα καθήκοντά του, κλπ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Όχι! Είμαι βέβαιος πως είνε πολύ ώριμες, και γι' αυτό άκριβώς θέλω τόσο πολύ να τις ξαναβρω... Μου στοιχίζει πολύ να μην ξέρω το πρόσωπο της γυναίκας στην όποια χάρισα τα πιά φλογερά μου φίλια. Έτσι θα τις γνωρίσουμε, γιατί, αφού δεν θα μας περιμένουν, δεν θα φορούν τις μάσκες τους!

— Θα είνε όμως ίσως, απάντησε ο Ρολάνδος, μαζί με τους άνδρες τους, πράγμα πολύ δυσάρεστο γιά μας...

— Με άλλα λόγια, Ρολάνδε, δεν θέλεις νάρθης άπόψε στον πύργο του Βιτρώ;

— Μα την αλήθεια, Ρενώ, σου ξαναλέω, πως δεν το βρίσκω αυτό σωστό.

— Όπως θέλεις, λοιπόν! Θα πάω τότε μόνος μου...

— Μόνος;... Ά, αυτό όχι! Άν πάς εσύ, θάρτω κι' εγώ μαζί σου. Άν πάς μοιρασθήκαμε τη χαρά, θα μοιραστούμε τώρα και τους κινδύνους.

— Τους κινδύνους;... Ποιους κινδύνους, σε παρακαλώ, φοβιτσιάρη;

— Ξέρεις καλά πως δεν είμαι καθόλου φοβιτσιάρης. Σ' αυτές όμως τις σειρήνες δεν έχω χαμμά εμπιστοσύνη.

— Τότε, σου επαναλαμβάνω και πάλι, δεν είσαι υποχρεωμένος να με συντροφεύσεις.

— Με προσβάλλεις μ' αυτά που λές, Ρενώ! Ξέρεις καλά πως σε θεωρώ σαν αδελφό μου. Μπορεί λοιπόν ποτέ να εγκαταλείψω κανείς τον αδελφό του, όταν μάλιστα ξέρη ότι κινδυνεύει ή ζωή του;

— Η ζωή μου;... Μά..., έκανε να πη ο Ρενώ.

— Τελείωσε, λοιπόν, τον διέκοψε ο Ρολάνδος. Σύμφωνα. Τι ώρα θα μπούμε άπόψε στον κήπο του πύργου του Βιτρώ;

— Τά μεσάνυχτα.

— Όρα!... Έντωμεταξύ, πηγαίνο ν' άκονίσω το μαχαίρι μου!...

Τά μεσάνυχτα άκριβώς, οι δυο ξάδελφοι, χρησιμοποιώντας μια σκάλα, πέρασαν το φράχτη του πύργου του Βιτρώ από μια μισογχορμισμένη μεριά του, και μπήκαν μέσα.

Την ίδια άκριβώς στιγμή, ή τρεις άδελφές, χρησιμοποιώντας μια άλλη διπλή σκάλα, σκαρφάλωναν από την αντίθετη πλευρά του φράχτη που χωρίζε τον κήπο του παλατιού από τον κήπο του ίδιου πύργου.

...Ήταν μια νύχτα φθινοπωρινή, κρύα, υγρή, όμυχλώδης.

Οι δυο ξάδελφοι προχώρησαν με μεγάλες προφυλάξεις προς το κτίριο του πύργου, που έφάνταζε σαν ένα μαύρο όγκος, ανάμεσα στα πυκνά δένδρα που τους περιστοίχιζαν. Δεν άπείχαν περισσότερο από πενήντα βήματα από τον πύργο, όταν ξέφαινε

Ο Ρενώ ώρμησε προς την Ζιλβέρτη φωνάζοντας

τρείς γιουούς του, έχει τρείς νύφες: την βασίλισσα της Ναβάρρας Μαργαρίτα, την Ιωάννα, κόμισσα ντε Πουατιέ, και την Μπλάνς, κόμισσα ντε Λά Μάρς...

— Έ, λοιπόν;... Δεν ξέρεις ότι ή τρεις αυτές πριγκίπισσες κατοικούν εδώ κοντά, στον πύργο του Νέσλ;...

— Τι θέλεις να πής μ' αυτό;

— Θέλω απλούστατα να πω ότι ή τρεις αυτές γυναίκες που είδαμε πρό αλίγου να μπαίνουν στον πύργο... είνε ή...

— Είσαι τρελλός!... τον διέκοψε ο Ρολάνδος.

— Δεν είμαι καθόλου τρελλός. Οι μεγαλύτεροι φιλόσοφοι ισχυρίζονται ότι όλα πρέπει κανέναν να τα περιμένει από τις γυναίκες της άριστοκρατίας...

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, αν οι φιλόσοφοι έχουν δίκιο, το καλύτερο που έχου- να να κάνουμε στην περίπτωση αυτή είνε, παρ'όλο, να το σκάσουμε!

Τομαγαμένες ή Ζιλβέρτη κι' ή Μπάρμπ, άνοιξαν την πόρτα κι' ώρμη-

σαν στον προθάλαμο. Συγχρόνως άνοιξε μια άλλη πόρτα και παρουσιάστηκε ο Φουρτούνας, όχι τρομαγμένος αυτός, αλλά κατάπληκτος!

Οι δυο ξάδελφοι τα έχασαν. Δεν περίμεναν να βρεθούν μπρός σε τόσο κόσμο.

Με μια ματιά ή Ζιλβέρτη, αντικρίνοντας τους δυο νέους, έμάντευσε τι συνέβαινε.

— Τι θέλετε, κύριοι; ρώτησε προχωρώντας προς αυτούς. Καί, πρώτ' άν' όλα, πως βρισκόσαστε εδώ;

— Άπό τον ήχο της φωνής της άνέγνωσαν κι' οι δυο νέοι τη γυναίκα που τους είχε σταματήσει στο δρόμο, πρό έξη εβδομάδων, και τους είχε άδηγήσει στον πύργο.

— Πώς βρισκόσαστε εδώ; απάντησε με θάρρος ο Ρενώ. Μά, με τον άπλουστερό τρόπο!... Ήρθαμε, πηδώντας πάνω από το φράχτη. Μας ρωτάτε και τί θέλουμε; Μά, κυρά μου, έσεις ξέρετε τόσα μυστικά, ώστε τώ είνε δυνατόν να μην ξέρετε κι' αυτό!...

Μας έδδθη κάποια ύπόσχεσις. Κ' επειδή ή ύπόσχεσις αυτή δει- ξετετέλεσθη άκόμη, γι' αυτό ήρθαμε να την υπενθυμίσουμε μόνοι μας σ' αυτές που μās την έδωσαν...

— Ά! Άστε πηδάτε πάνω από τους φράχτες, κύριοι!... Περίεργο εορμολόγιο άκολουθείτε...

— Όλα τα εορμολόγια είνε καλά γράναι να οδηγούν στο τέρας!

— Έτσι νομίζετε;... Και την ύ- τόσχει αυτή, την όποια άναφέρατε, τολές σās την έδωσε, παρακαλώ;

— Δυο γυναίκες που κατοικούν εδώ...

— Καί τί σās ύποσχεθήκατε; ρώτησε ή Ζιλβέρτη.

— Να; Ή, λοιπόν, άγαπητοί μου κύριοι, ή κυρίες γιά τις όποιες μού μιλάτε, δεν μόνουν εδώ...

— Κάνετε λάθος! απάντησε ο Ρενώ. Έδώ βρισκόμαστε. Τις είδαμε προηγούμενως που έμπαιναν μέσα...

— Ά! Άστε τίς είδατε;...

— Μάλιστα.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, σās λέω ότι, είτε είνε εδώ, είτε δεν είνε, γιά σās το ίδιο κάνει, γι'αυτί, όποσδήποτε, δεν πρόκειται να σās δεχθουν και γιά δεύτερη φορά...

— Και γι'αυτί να μη μās δεχθουν;...

— Ά! Πολλά ζητάτε, κύριοι!... Πάρα πολλά!... Άς τελειώνουμε...

Ο κύριος από δω θ' αναλάβει να άκανοποιήση την περιέργειά σας... ό- πως ξέρεί αυτός... συνοδεύοντας σας ός την έξορτα... Φουρτούνα!...

Συνόδευσε τους κυρίους, φίλε μου...

Η Ζιλβέρτη έπρόφερε τις λέξεις «όπως ξέρεί αυτός» μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο, που έκανε τον Φουρτούνα να

σαν στον προθάλαμο. Συγχρόνως άνοιξε μια άλλη πόρτα και παρουσιάστηκε ο Φουρτούνας, όχι τρομαγμένος αυτός, αλλά κατάπληκτος!

Οι δυο ξάδελφοι τα έχασαν. Δεν περίμεναν να βρεθούν μπρός σε τόσο κόσμο.

Με μια ματιά ή Ζιλβέρτη, αντικρίνοντας τους δυο νέους, έμάντευσε τι συνέβαινε.

— Τι θέλετε, κύριοι; ρώτησε προχωρώντας προς αυτούς. Καί, πρώτ' άν' όλα, πως βρισκόσαστε εδώ;

— Άπό τον ήχο της φωνής της άνέγνωσαν κι' οι δυο νέοι τη γυναίκα που τους είχε σταματήσει στο δρόμο, πρό έξη εβδομάδων, και τους είχε άδηγήσει στον πύργο.

— Πώς βρισκόσαστε εδώ; απάντησε με θάρρος ο Ρενώ. Μά, με τον άπλουστερό τρόπο!... Ήρθαμε, πηδώντας πάνω από το φράχτη. Μας ρωτάτε και τί θέλουμε; Μά, κυρά μου, έσεις ξέρετε τόσα μυστικά, ώστε τώ είνε δυνατόν να μην ξέρετε κι' αυτό!...

Μας έδδθη κάποια ύπόσχεσις. Κ' επειδή ή ύπόσχεσις αυτή δει- ξετετέλεσθη άκόμη, γι' αυτό ήρθαμε να την υπενθυμίσουμε μόνοι μας σ' αυτές που μās την έδωσαν...

— Ά! Άστε πηδάτε πάνω από τους φράχτες, κύριοι!... Περίεργο εορμολόγιο άκολουθείτε...

— Όλα τα εορμολόγια είνε καλά γράναι να οδηγούν στο τέρας!

— Έτσι νομίζετε;... Και την ύ- τόσχει αυτή, την όποια άναφέρατε, τολές σās την έδωσε, παρακαλώ;

— Δυο γυναίκες που κατοικούν εδώ...

— Καί τί σās ύποσχεθήκατε; ρώτησε ή Ζιλβέρτη.

— Να; Ή, λοιπόν, άγαπητοί μου κύριοι, ή κυρίες γιά τις όποιες μού μιλάτε, δεν μόνουν εδώ...

— Κάνετε λάθος! απάντησε ο Ρενώ. Έδώ βρισκόμαστε. Τις είδαμε προηγούμενως που έμπαιναν μέσα...

— Ά! Άστε τίς είδατε;...

— Μάλιστα.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, σās λέω ότι, είτε είνε εδώ, είτε δεν είνε, γιά σās το ίδιο κάνει, γι'αυτί, όποσδήποτε, δεν πρόκειται να σās δεχθουν και γιά δεύτερη φορά...

— Και γι'αυτί να μη μās δεχθουν;...

— Ά! Πολλά ζητάτε, κύριοι!... Πάρα πολλά!... Άς τελειώνουμε...

Ο κύριος από δω θ' αναλάβει να άκανοποιήση την περιέργειά σας... ό- πως ξέρεί αυτός... συνοδεύοντας σας ός την έξορτα... Φουρτούνα!...

Συνόδευσε τους κυρίους, φίλε μου...

Η Ζιλβέρτη έπρόφερε τις λέξεις «όπως ξέρεί αυτός» μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο, που έκανε τον Φουρτούνα να

χαμογελάση... και τον Ρολάνδο ν' άναγοιζάση.

Μονάχα ο Ρενώ παρέμεινε άπα- θής.

— Δεν μ' ενδιαφέρουν ή πληροφο- ρίες αυτού του ανθρώπου, είτε ρί- χνοντας μια ματιά στον πρώην βοηθό του δημίου. Ζητώ από σās, κυρία, και το ζητώ αυτό επειδή έχω κάθε δικαί- ωμα, έξ όνόματος έμου και του έξα- δέλφου μου άπ' εδώ, να δώ τις κυ- ρίες σας...

Σās παρακαλώ, λοιπόν, ή μάλλον άπαται, να τις είδοποιήσετε ά- μέσως ότι τις ζητούμε!...

Η Ζιλβέρτη, άκούγοντας τον, έ- σπασε στα γέλια.

— Μά είσθε και οι δυο σας τρελλοί! έφώναξε. Τρελλοί γιά δέσιμο! Έκτός αυτού και έξαιρετικά θρασεείς!...

Έμπρός, Φουρτούνα!... Σεφρότωςέ μας άπ' αυτά εδώ τα ύποκείμενα!...

Είνε ώρα γιά ύπνο τώρα... Έξ έλ- λου, με τις φωνές τους, θα άνοχλήσουν τις κυρίες!...

Τότε ο Ρενώ δεν κρατήθηκε πιά, και, ρίχνοντας μια καρέκλα που βρι- σκόταν μπροστά του, ώρμησε προς τη Ζιλβέρτη φωνάζοντας:

— Ά! Τις κυρίες!... Ναί, βέ- δαια, τώρα το καταλαβαίνο!... Η κυρίες βρισκόμαστε άπάνε μαζί με άλλους φίλους των... Δεν είν' έτσι, ά- θλια!... Θέλεις λοιπόν να σου πω έ- γώ τα όνόματα των τριών αυτών κυ- ριών, που στέλνουν τις χαμαριές τους στους δρόμους γιά να τους βρ- σκουν φίλους;... Τά γνωρίζω τά όνό- ματά τους. Όνομάζονται Μαργαρίτα, Μπλάνς και Ιωάννα της...

Ο φοιτητής όμως δεν έρρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Έπάνω στην έκρηξη του θυμού του, είχε λησμο- νήσει τον Φουρτούνα που καραδοκού- σε την κατάλληλη στιγμή γιά να του έπιτεθή.

Καί, έξαφνα, ο άπαίσιος κακοήγρος ώρμησε κατ' έπάνω του.

Ο Ρολάνδος, ο όποιος από πριν παρακολουθούσε τις κινήσεις του ά- πηροτου, ψυχραμότερος από τον ξά- δελφό του, ώρμησε κατ' έπάνω του, με το μαχαίρι ύψωμένο, κραυγάζον- τας:

— Ρενώ!... Προφυλάξου!...

(Άκολουθεί)

ΑΝΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

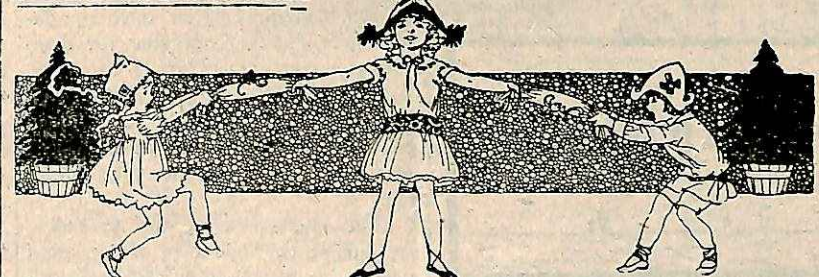
ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Του παιδιού μου έγώ το γάμο, μια Λαμπρή, μια Κυριακή, μια χαρούμενη γιορτή, ποίν' κουλούρια, ποίν' αυγά, ποίναι τα παχειά τ' αρνιά.

Θά καλέσω καλεστές όλο Μητροπολιτάδες, θά καλέσω τον Κατή, θά σκουπίξη την αυλή, θά καλέσω το Βεζύρη, θά σπάζω το πεσάρι, και τά Τουρκοκόττελα θά πετάν τά κόκκαλα!...

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμάνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Ένα τρομερό δίλημμα. Πās ο Μπουανέ παρ'άγγαλις ζωντανός τ' όφρετρό του. Πās έμπαινώ μια άυτόκτονια. Ο φιλάργυρος που ήθελε να μοιραστή τ' όσάββανο της γυναίκας του. Μπρο- στα στην πεθαμένη. Η άκαθαρσία του Μπουανέ, κλπ.

Ο Γάλλος πολιτικός Σαρρώ είχε έναν άδελφό όνομαζόμενο Μπουανέ, φη- μαμένο γιά τη μεγάλη του φιλαργυ- ρία.

Κάποτε ο Μπουανέ αυτός πήγε στην Αίγυπτο γιά να κανονίση κάποια χρη- ματική του ύπόθεσι. Μόλις όμως έ- φτασε στο Κάιρο, έμαθε ότι στην πό- λι αυτή είχε ένοκήσει τρομερή έπιδη- μία πανώλους, που έκαμε θραύσι κυ- ρίως μεταξεί των ξένων.

Ένα τρομερό δίλημμα παρουσιά- στηκε τότε στον Μπουανέ. Άν έμεινε στο Κάιρο κινδύνευε να προσβληθί από την πανούκλα και να πεθάνη, ά- τάλι, γιά να γλυτώση, άποφάσιζε να φύγη, θά ύφίστατο μεγάλες χρηματι- κές ζημιές... Άφου άμφιταλαντεύτη- με λίγάκι, ο Μπουανέ άπεφάσισε στο τέλος, ρωσικά, να μείνη. Καί, μόλις πήρε την άπόφα- σή του, χωρίς να χάση καιρό, έσπευσε να πα- ραγγείλη άμέσως ένα...

βέρετρο, φορούμενος ε- νος γυναικός του το γύλα- ξε γιά να το χρησιμ- ποιήσουν, όταν θά πέ- θαινε, γιά τον ίδιον!

Η άυτόκτονια του, έννοείται, έμα- ταιώθη, γι'αυτί όταν, άφου έσχισε το σάββανο στα δύο, έκαμε να ξαναγυ- ρισή στο παράθυρο γιά να επαναλά- βη την άπόπειρά του, οι φίλοι του, φυσικά, έσπευσαν να τον συγ- κρατήσουν διά της βίας.

Κ' έτσι ο Μπουανέ δεν άυτόκτονησε. Τί μισό σάββανο όμως της γυναίκας του το γύλα- ξε γιά να το χρησιμ- ποιήσουν, όταν θά πέ- θαινε, γιά τον ίδιον!

Ο Μπουανέ, λόγω της φιλαργυρίας του, ήταν διαρκώς άδάφρατος. Δεν ά- πεφάσιζε ποτέ ν' αλλάξη πουκάμισο...

Όταν άντιλαμβάνονταν ότι το πουκά- μισο που φορούσε ήταν πιά πολύ ά- καθαρό, το έβγαζε, προχωρούσε προς το ντουλάπι όπου βρισκόταν τά κα- θαρά πουκάμισα, έμεινε γιά λίγο δι- στακτικός και, τέλος... έξαναφορούσε το βρώμικο πουκάμισο, λέγοντας με ά- κανοποίησι:

— Άς το έξαναφορέσουμε... Κε- ράει έτσι ένα φράγκο από τά πλε- στικά!...

Τά δανεικά ρούχα δεν κρατούν έσση.

Ο φιλάργυρος κι' ο άισχροκερδής μόνο στις όδεις έδεθούν ά- λωστήτα το χρήμα τους.

Λέν έχει σημασία το πως γεννήθη- κες, αλλά το πως θά πεθάνεις.

Δεν ύπαρχει άγαθή- τη έπιβόλη από την άπερβολή εύγνωμοσύ- νη...

Τά δανεικά ρούχα δεν κρατούν έσση.

Ο φιλάργυρος κι' ο άισχροκερδής μόνο στις όδεις έδεθούν ά- λωστήτα το χρήμα τους.

Λέν έχει σημασία το πως γεννήθη- κες, αλλά το πως θά πεθάνεις.

Δεν ύπαρχει άγαθή- τη έπιβόλη από την άπερβολή εύγνωμοσύ- νη...

Τά δανεικά ρούχα δεν κρατούν έσση.

Ο φιλάργυρος κι' ο άισχροκερδής μόνο στις όδεις έδεθούν ά- λωστήτα το χρήμα τους.

Λέν έχει σημασία το πως γεννήθη- κες, αλλά το πως θά πεθάνεις.

Δεν ύπαρχει άγαθή- τη έπιβόλη από την άπερβολή εύγνωμοσύ- νη...

Τά δανεικά ρούχα δεν κρατούν έσση.

Ο φιλάργυρος κι' ο άισχροκερδής μόνο στις όδεις έδεθούν ά- λωστήτα το χρήμα τους.

Λέν έχει σημασία το πως γεννήθη- κες, αλλά το πως θά πεθάνεις.

Δεν ύπαρχει άγαθή- τη έπιβόλη από την άπερβολή εύγνωμοσύ- νη...

Τά δανεικά ρούχα δεν κρατούν έσση.

Ο φιλάργυρος κι' ο άισχροκερδής μόνο στις όδεις έδεθούν ά- λωστήτα το χρήμα τους.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ένα διπλωματικό γεύμα. Μια άποστομωτική πρέσβις. Ο πα- θολογικός φόβος ενός ζωγράφου. Μέσα στο πηγάδι. Η πεντάπρα- κτη τραγωδία, κλπ.

Όταν ο κόμης ντε Σταίρ ήταν πρε- σβευτής της Άγγλίας στην Όλλαν- δία, προσελλήθη κάποτε σ' ένα έπίση- μο δείπνο από τον συνάδελφό του πρε- σβευτή της Γαλλίας. Στο δείπνο αυ- τό ήταν συγκεντρωμένο όλο το διπλω- ματικό σώμα της πρωτεύουσής της Όλλανδίας.

Όταν έφτασε ή στιγμή των προσό- σεων, ο άμφιτρώων ύψωσε το ποτήρι του και ήπιε «εις ύγείαν του Ήλιου», έπιοσάν με αυτό το έμβλημα του κυ- ρίου του βασιλέως της Γαλλίας Λου- δώϊκου 14ου. Κατόπιν ήλθε ή σειρά του πρεσβευτού της Ρωσσίας, ο ό- ποιος ήπιε εις ύγείαν της «σελήνης και των άστεριών» που ήταν έμβλημα της άυτοκρατορίας που άντεπροσώ- πεινε.

Όλοι περίμεναν να δούν ποιά πρό- τοσι θά έκανε και ο φημιζόμενος γιά το πνεύμα του πρεσβευτής της Άγ- γλίας. Όταν ήλθε, τέλος, ή σειρά του, ο κόμης ντε Σταίρ σπρώχθηκε από τη θέσι του και, ύψωναν το ποτήρι του, έλε:

— Προσίνω ύπέρ του Ήησού του Ναυί, ο όποιος έσταμάτησε τον ήλιο, το φεγγάρι και τά άστρα!...

Ο ζωγράφος Γκυμόν, όταν άστρα- ρε και βροντούσε καταλαμβάνετο από ένα παθολογικό είδος τρόμου. Γιά τον λόγο μάλιστα αυτόν, στη μέση του ζω- γραφείου του είχε άνοίξει ένα μεγάλο πηγάδι, μόλις δέ ο καρός άρχιζε να γίνεσαι βροχερός, κατέβαινε σ' αυτό και έμεινε κλεισμένος εκεί, ός ότου πι- θαναν και τον έβεβαίαναν — με όρε- μάλιστα — ότι ή βροχή είχε πάψει και ότι είχε πιά έσταματήσει.

Κάποτε παρουσιάστηκε στο διευθυ- ντή ενός Άγγλικού θεάτρου ένας νεο- ρός συγγραφέας, ο όποιος του παρέ- δωσε μια πεντάπρακτη τραγωδία του.

Τό έργο μου αυτό είνε πραγμα- τικό άριστοεργήμα, έλε... μετριοφρό- νως ο συγγραφέας στον θεατρώνη. Φαντασθήτε ότι είνε τόσο τραγική, ώστε όλοι οι ήθοιοι σκοτώνονται ός την τρίτη πράξη...

Καλά, ρώτησε τότε έκπληκτος ο διευθυντής του θεάτρου, και ποιοι λαυ- δόνουν μέρος στις δυο τελευταίες πρά- ξεις;

— Η σκιάς εκείνων που σκοτώθηκαν στις τρεις προηγούμενες! απάντησε ο συγγραφέας.

Τό πρώτο κάποτε έναν Ίταλό σοφό:

— Ποιά διαφορά ύπαρχει μεταξεί ε- νος προιονού και μιας πεθεράς;

— Τό πρώτο, απάντησε εκείνος, δεν κόβει καλά παρά όταν έχη όλα τά δόν- τια του, ενώ ή πεθερά δαγκάνει καλύ- τερα όταν δεν έχη κανένα δόντι!...

Τό πρώτο κάποτε έναν Ίταλό σοφό:

— Ποιά διαφορά ύπαρχει μεταξεί ε- νος προιονού και μιας πεθεράς;

— Τό πρώτο, απάντησε εκείνος, δεν κόβει καλά παρά όταν έχη όλα τά δόν- τια του, ενώ ή πεθερά δαγκάνει καλύ- τερα όταν δεν έχη κανένα δόντι!...

Τό πρώτο κάποτε έναν Ίταλό σοφό:

— Ποιά διαφορά ύπαρχει μεταξεί ε- νος προιονού και μιας πεθεράς;

— Τό πρώτο, απάντησε εκείνος, δεν κόβει καλά παρά όταν έχη όλα τά δόν- τια του, ενώ ή πεθερά δαγκάνει καλύ- τερα όταν δεν έχη κανένα δόντι!...

Τό πρώτο κάποτε έναν Ίταλό σοφό:

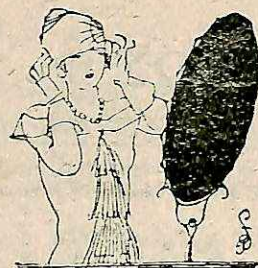
— Ποιά διαφορά ύπαρχει μεταξεί ε- νος προιονού και μιας πεθεράς;

— Τό πρώτο, απάντησε εκείνος, δεν κόβει καλά παρά όταν έχη όλα τά δόν- τια του, ενώ ή πεθερά δαγκάνει καλύ- τερα όταν δεν έχη κανένα δόντι!...

Τό πρώτο κάποτε έναν Ίταλό σοφό:

— Ποιά διαφορά ύπαρχει μεταξεί ε- νος προιονού και μιας πεθεράς;

— Τό πρώτο, απάντησε εκείνος, δεν κόβει

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΠΟΛΥΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΣ

Ἡ κόρη τοῦ πανδοχεῶς τῆς Σιλεσίας. Μία μητέρα μέγαιρα. Τὰ μαρτύρια τῆς μικρῆς Ἀννας Λουίζας. Ὁ καλὸς θεὸς ποὺ τὴν παίρνει μαζί του καὶ τὴν κάνει εὐτυχισμένη. Ὁ θάνατος τοῦ θεοῦ καὶ ἡ ἐπιδρομὴ τῶν συγγενῶν. Ἡ Ἀννα Λουίζα ξαναγεννιέται στὴ δυστυχία τῆς. Τὰ πρῶτα τῆς ποιήματα. Μὲ τὸ κοπάδι στὸ βουνό. Οἱ δύο βοσκοί. Ἡ Μαρία Ἀννα ξαναγεννιέται νὰ παντρευθῇ. Τὰ μαρτύρια μιᾶς συζύγου, κλπ.

Ἡ ποιήτρια Ἀννα Λουίζα Κάρσον, μολοντοὺ δὲν εἶνε γνωστὴ στὸ πολὺ κοινόν, θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ποιήτριες τῆς Ἑβρώτης καὶ δοξάστηκε ὅσο καμμιά ἄλλη γυναίκα στὴ χώρα τῆς. Καὶ ὅμως ἡ γυναίκα αὕτη ὑπῆρξε ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα δυστυχισμένα πλάσματα τοῦ κόσμου, ἐπὶ μισὸν δὲ περὶ πρὶν αἰῶνα ἔζησε μιὰ ζωὴ γεμάτη στερησεις, βασανιστήρια, δυστυχία καὶ ἀγωνία.

Γεννήθηκε σ' ἓνα φτωχικὸ σπιτάκι, κοντὰ στὴν κομποπολὶ Ζούλλικαβ, στὴ μεθόρι τῆς Κάτω Σιλεσίας, στὰ 1772. Ὁ πατέρας τῆς διατηροῦσε, μαζί με τὴ γυναίκα του, ἓνα μικρὸ πανδοχεῖο, καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔσοδά του μὴδὲ καὶ μετὰ βίας τοῦ ἔφταναν γιὰ νὰ θορήγῃ τὴν πολυμελὲς οἰκογενεῖά του. Ἐίχε ἑπτὰ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μικρότερο ἦταν ἡ Ἀννα Λουίζα.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες ποὺ εἶδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ἡ Ἀννα Λουίζα γνώρισε συγχρόνως καὶ τὰ βασανιστήρια, γιατί ἡ μητέρα τῆς, ποὺ ἦταν μέγαιρα σοστή, τὴν ἔδερε διαρκῶς, πολλὲς φορὲς χορὸς ἀφορμῇ, καὶ τὴν ἔδρασανε μὲ κάθε τρόπο.

Ὁ πατέρας τῆς, ποὺ ἦταν ἀγαθὸς καὶ ἥσυχος ἀνθρωπάκος καὶ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά του, ὑπέφερε πολλὸ βλέποντάς τὴν νὰ βασανίζεται ἔτσι, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ἐπέμβῃ, γιατί ἡ γυναίκα του τοῦ εἶχε πάρει κ' αὐτὸν τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἔκανε ὅπως ἤθελε. Τὸ μόνον ποὺ μπορούσε νὰ κάνῃ γιὰ τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι τοῦ ἦταν νὰ τὸ παύσῃ, ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἔπιλοκόπημα τῆς μητέρας του, παρῶτα, νὰ τὸ ἀγκαλιάζῃ τρυφερά καὶ νὰ τὸ παρηγορῇ.

Ὅταν ἡ Ἀννα Λουίζα ἔγινε ἑπτὰ χρονῶν, ἔπαιζε νὰ πᾶν νὰ μείνῃ γιὰ λίγες μέρες κοντὰ τοὺς ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἓνα μικρὸ κτηματῆρι σὲ κάποιον χωρὶ τῆς Πολωνίας, καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔλειπε ἀπὸ τὴ Σιλεσία. Αὐτὸς, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ εἶδε τὴν Ἀννα Λουίζα, τὴν συμπάθησε πολὺ.

Μιὰ μέρα μάλιστα ἔπαιζε νὰ βορῇ μισοστὰ τὴν ὥρα ποὺ ἡ μητέρα τῆς τὴν ἔδερε ἀλύπητα, καὶ τόσο συγκινήθηκε ἀπ' τὴν ἀνθρώπινα τῆς μέγαιρας αὐτῆς, ὥστε μῆκε στὴ μέση καὶ τραβῆκε τὴ μικροῦλα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς.

— Γιατί τὴν δένεις ἔτσι; φώναξε. Δὲν τὴν λυτᾶσαι;

— Πῶς νὰ τὴν λυτῇ, ἀφοῦ μοι ἔσπασε ἓνα πιάτο; Τὴν δένει γιὰ νὰ συμμορφωθῇ, ἀποκρίθηκε ἡ μέγαιρα μητέρα.

— Μὰ δὲν τὰ συμμορφώνουν ἔτσι τὰ παιδιά μὲ τέτοιον ἀνάνθρωπο ἔργο!

— Ἀν τὴν λυτᾶσαι, πά' τὴν τότε στὸ δικό σου σπίτι νὰ σοῦ σπᾶν ὅσα πιάτα θέλεις καὶ νὰ μὴν τὴν δένεις.

— Ἐξορῶστος τὴν παίρνω, φώναξε ὁ θεός.

Καὶ ἀμέσως ἔτρεξε νὰ βοῇ τὸν ἀδελφὸν τοῦ, ὁ ὁποῖος, μολοντοὺ ἐλάτρευε τὴν κόρη του, δέχτηκε εὐχαρίστως νὰ τὴν δώσει στὸν ἀδελφὸν τοῦ, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπ' τὰ βασανιστήρια τῆς μητέρας τῆς.

Ἔτσι, ὅστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Ἀννα Λουίζα Κάρσον ἔφυγε μαζὶ μετ' ὁ θεὸς τῆς γιὰ τὸ κτήμα του στὴν Πολωνία. Ὁ θεὸς τῆς εἶχε ἐκεῖ ἓνα χοιρωμένο σπιτάκι, τριγυρισμένο ἀπὸ δέντρα, λουλούδια καὶ ἰωρᾶρια, ποὺ τὰ καλλιεργοῦσε μόνος του, βοηθούμενος ἀπὸ ἓναν ὑπηρέτη. Ἐκεῖ ἡ Ἀννα Λουίζα ἔζησε μιὰ ζωὴ γεμάτη ἡσυχία καὶ χαρὰ. Ὁ θεὸς τῆς, ποὺ ἦταν ἀρετὰ μορφωμένος, ἀφοσιώθηκε ὁλόκληρα στὴν ἀνατροφή τῆς καὶ

τοῦ κοκοριού... Ἡ Ἀννα Λουίζα — μὴπως μπορούσε νὰ κάνῃ καὶ διαφορετικὰ; — ὑπέκυψε στὴ μοῖρα τῆς κλαίγοντας. Ἐντὺς, στὸ ἴδιο λειβάδι ποὺ πῆγαινε αὐτὴ τὰ πρόβατά τῆς, πῆγαινε καὶ ἄλλος ἄλλος βοσκός, μεγαλειότερος ἀπ' αὐτήν, ποὺ ἔφερε ἀρετὰ γρόμματα. Περινοῦσαν τὴν ἡμέρα μαζί, κουδουνίζοντας — ἐνῶ ἡ Ἀννα ἔπαιζε συγχρόνως — γιὰ ἓνα σωρὸ ὠραία πράγματα, καὶ πρὸ πάντων γιὰ βιβλία. Ὅταν ὁ βοσκὸς ἔμαθε δι' αὐτήν Ἀννα ἔφερε νὰ διαβάξῃ, προθυμοποιήθηκα νὰ δανειστῇ ἀπὸ κάποιον φίλον τοῦ μερικὰ βιβλία καὶ νὰ τῆς τὰ δώσῃ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κ' ὁ Ῥοβινσὼν, ἓνα μυθιστόρημα «Μπενζίν» τοῦ Γκαρσὰ Τζέιλινγκ καὶ ἡ «Χαλμιά». Ἡ Ἀννα Λουίζα ἐλπίσανε γρήγορα — γρήγορα τὸ πλῆξίμ' ἔως τὸν ἄπογευμα, καὶ τῆς ὑπόλοιπες ὥρες, δὲ τὴν δίδει τοῦ ἡλίου, τῆς περνοῦσε διαβάοντας.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία δεκαεπτά ἐτῶν, ἡ Ἀννα Λουίζα ἄρχισε νὰ γράφῃ διὰ τῆς ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἓναν ἀριστουργηματικὸ ὕμνον καλλονῶν τῆς φύσεως, κ' ἓναν ὕμνον τῆς Ἀυγῆς. Ὁ μόνος ἀνθρώπος στὸν ὁποῖο τὰ διάβαζε ἦταν ὁ ἀχώριστος σύντροφός τῆς, ὁ βοσκός, ποὺ τὴν ἀκούε θαμβωμένος ἀπὸ θαύμα. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἄσπ' ἔλασε σὲ τὴν χιλιόβασις τῆς ζωῆς τῆς. Ἀλλὰ κ' αὕτη ἡ χαρὰ τῆς δὲν ἔμελλε νὰ διαρκῇ πολὺ καιρὸ.

Ὅταν ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν, ἡ μητέρα τῆς τὴν ἀνάγκασε, δέροντάς τὴν ἀλύπητα, νὰ παντρευθῇ ἓνα ἐργάτη δουρογῶ, ποὺ ἦταν μέθυσος, βάναιος καὶ ἀγριος. Ἐδίδε τὰ λεφτά του στὸ καπιτελ καὶ ἐπὶ πλέον ἔδερε καθημερινῶς τὴν καίμενη Ἀννα Λουίζα, ἡ ὁποία τῆς περισσότερες φορὲς πλάγιαζε νύκτιν, χορὸς νύχθ βάλῃ οὔτε μὴ μπούκινα στὸ στόμα τῆς διὰ τὴν ἡμέρα. Ἐννέα διόκληρα χρόνια βάσταξε ἡ μαρτυρικὴ ἐκείνη ζωὴ γιὰ τὴν Ἀννα Λουίζα, ὅπου ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα, πέθανε ὁ ἀνδρας τῆς. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀνασάνῃ ἡ καίμενη. Νέα, χειρότερα μαρτύρια τὴν περίμεναν. Ἡ μητέρα τῆς, ποὺ δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι νὰ τὴν τρέφῃ, τὴν ἀνάγκασε νὰ παντρευθῇ πάλι μὲ κάποιον μεσοφόρο στρατιώτη, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔξ' ἰσοῦ βάνουος καὶ μέθυσος μὲ τὸν πρῶτο τῆς ἀνδρα. Ἀλλὰ τότε τὰ βασανιστήρια τῆς Ἀννας Λουίζας ἦσαν πολὺ μεγαλύτερα, γιατί ἦταν ἀναγκαζμένη ν' ἀκολουθῇ διαρκῶς τὸν ἀνδρα τῆς πῆγαινε μὲ τὸ σύνταγμα τοῦ. Ὁ μισθὸς του, ἐννοεῖται, δὲν τὸν ἐπαρκοῦσε οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Καὶ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν σκυλί, σ' ὅλες τῆς πορείες καὶ τῆς ἐκστρατείας, βαδίζοντας περὶ, τοὺς πρώτους μῆνες ἔγκυος, ἔπειτα μὲ τὸ

θεοῦ τῆς κατέφθασαν στὸ κτήμα ἡ μητέρα τῆς καὶ ὅλοι μαζί οἱ ἀδελφοί τῆς, πούλησαν τὸ κτήμα ὅσο — ὅσο καὶ μοίρασαν μεταξὺ τους τὰ χρήματα, χωρὶς νὰ δώσουν οὔτε μισὸ σκεῦος στὴν καίμενη Ἀννα Λουίζα. Ἡ μητέρα τῆς τὴν πῆρε πάλι στὸ χωριὸ καί, δταν ἔφθασαν στὸ σπίτι, τῆς εἶπε μὲ τὸν αὐτοτρόπο:

— Καὶ τώρα, Ἀννα, μὴ νομίσῃς δι' αὐτὸν καὶ ἐδῶ τὴν ἀρχοντικὴ ζωὴ ποὺ εἶπες στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη φέας σου. Ἐδῶ θὰ δουλέψῃς γιὰ νὰ φᾶς, καὶ θὰ δουλέψῃς βαρεῖα!... Θὰ φυλάς τὸ κοπάδι μὲ τὰ πρόβατα καὶ συγχρόνως θὰ πλέκεις. Κάθε μέρα θὰ σοῦ ὀρῶν πόσο θὰ πλέξῃς ὡς τὸ βράδυ καί... ἀλλοίμονό σου ἂν δὲν τῆς πλέξῃς... Καὶ ἡ ἡ βράδυ, ἦταν ἡ γυρῆς στὸ σπίτι, θὰ καταπνέσαι μὲ τῆς ἄλλες δουλειᾶς τοῦ

νοικοκυριού...

Ἡ Ἀννα Λουίζα — μὴπως μπορούσε νὰ κάνῃ καὶ διαφορετικὰ; — ὑπέκυψε στὴ μοῖρα τῆς κλαίγοντας. Ἐντὺς, στὸ ἴδιο λειβάδι ποὺ πῆγαινε αὐτὴ τὰ πρόβατά τῆς, πῆγαινε καὶ ἄλλος ἄλλος βοσκός, μεγαλειότερος ἀπ' αὐτήν, ποὺ ἔφερε ἀρετὰ γρόμματα. Περινοῦσαν τὴν ἡμέρα μαζί, κουδουνίζοντας — ἐνῶ ἡ Ἀννα ἔπαιζε συγχρόνως — γιὰ ἓνα σωρὸ ὠραία πράγματα, καὶ πρὸ πάντων γιὰ βιβλία. Ὅταν ὁ βοσκὸς ἔμαθε δι' αὐτήν Ἀννα ἔφερε νὰ διαβάξῃ, προθυμοποιήθηκα νὰ δανειστῇ ἀπὸ κάποιον φίλον τοῦ μερικὰ βιβλία καὶ νὰ τῆς τὰ δώσῃ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κ' ὁ Ῥοβινσὼν, ἓνα μυθιστόρημα «Μπενζίν» τοῦ Γκαρσὰ Τζέιλινγκ καὶ ἡ «Χαλμιά». Ἡ Ἀννα Λουίζα ἐλπίσανε γρήγορα — γρήγορα τὸ πλῆξίμ' ἔως τὸν ἄπογευμα, καὶ τῆς ὑπόλοιπες ὥρες, δὲ τὴν δίδει τοῦ ἡλίου, τῆς περνοῦσε διαβάοντας.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία δεκαεπτά ἐτῶν, ἡ Ἀννα Λουίζα ἄρχισε νὰ γράφῃ διὰ τῆς ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἓναν ἀριστουργηματικὸ ὕμνον καλλονῶν τῆς φύσεως, κ' ἓναν ὕμνον τῆς Ἀυγῆς. Ὁ μόνος ἀνθρώπος στὸν ὁποῖο τὰ διάβαζε ἦταν ὁ ἀχώριστος σύντροφός τῆς, ὁ βοσκός, ποὺ τὴν ἀκούε θαμβωμένος ἀπὸ θαύμα. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἄσπ' ἔλασε σὲ τὴν χιλιόβασις τῆς ζωῆς τῆς. Ἀλλὰ κ' αὕτη ἡ χαρὰ τῆς δὲν ἔμελλε νὰ διαρκῇ πολὺ καιρὸ.

Ὅταν ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν, ἡ μητέρα τῆς τὴν ἀνάγκασε, δέροντάς τὴν ἀλύπητα, νὰ παντρευθῇ ἓνα ἐργάτη δουρογῶ, ποὺ ἦταν μέθυσος, βάναιος καὶ ἀγριος. Ἐδίδε τὰ λεφτά του στὸ καπιτελ καὶ ἐπὶ πλέον ἔδερε καθημερινῶς τὴν καίμενη Ἀννα Λουίζα, ἡ ὁποία τῆς περισσότερες φορὲς πλάγιαζε νύκτιν, χορὸς νύχθ βάλῃ οὔτε μὴ μπούκινα στὸ στόμα τῆς διὰ τὴν ἡμέρα. Ἐννέα διόκληρα χρόνια βάσταξε ἡ μαρτυρικὴ ἐκείνη ζωὴ γιὰ τὴν Ἀννα Λουίζα, ὅπου ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα, πέθανε ὁ ἀνδρας τῆς. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀνασάνῃ ἡ καίμενη. Νέα, χειρότερα μαρτύρια τὴν περίμεναν. Ἡ μητέρα τῆς, ποὺ δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι νὰ τὴν τρέφῃ, τὴν ἀνάγκασε νὰ παντρευθῇ πάλι μὲ κάποιον μεσοφόρο στρατιώτη, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔξ' ἰσοῦ βάνουος καὶ μέθυσος μὲ τὸν πρῶτο τῆς ἀνδρα. Ἀλλὰ τότε τὰ βασανιστήρια τῆς Ἀννας Λουίζας ἦσαν πολὺ μεγαλύτερα, γιατί ἦταν ἀναγκαζμένη ν' ἀκολουθῇ διαρκῶς τὸν ἀνδρα τῆς πῆγαινε μὲ τὸ σύνταγμα τοῦ. Ὁ μισθὸς του, ἐννοεῖται, δὲν τὸν ἐπαρκοῦσε οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Καὶ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν σκυλί, σ' ὅλες τῆς πορείες καὶ τῆς ἐκστρατείας, βαδίζοντας περὶ, τοὺς πρώτους μῆνες ἔγκυος, ἔπειτα μὲ τὸ

Μέσα σὲ λίγες βδομάδες ὅλο τὸ Βερολίνο μιλοῦσε γι' αὐτήν, τὴν προσκαλοῦσαν σ' ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια κ' ὅλοι οἱ ἐκδοτὰ τῆς ζητοῦσαν, ἀντὶ σεβαστῶν ποσῶν, τὰ χειρόγραφα τῆς.

Ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ζήτησε νὰ τὴν ἱδῇ, καί, δταν τὴν ἄκουσε ν' ἀπαγγέλλῃ τὰ ποιήματά τῆς, ἐνθουσιάστηκε τόσο, ὥστε τῆς ἀπένευσε μιὰ μεγάλη ἰσοδότη σὲ σύνταξη.

Ὅλοι οἱ κριτικοὶ τὴν ἀνεκρίναν ἀμορφῶνως τότε ὡς τὸ μεγαλύτερο ἥστρο τοῦ φιλολογικοῦ στερεώματος τῆς ἐποχῆς. Ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος εἶχαν ἔρθει πρὶν, ἔστω καὶ ἀργά, στὴ χιλιόβασις τῆς κόρης τοῦ πανδοχεῶς τοῦ Ζούλλικαβ, ἡ ὁποία ἔζησε πρὶν ἐδῶ, γράφοντας θαυμάσια ποιήματα, διηγήματα καὶ ἐπιγράμματα.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Θεέ μου! Πόσο κρύο ἔκανε! Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀδιάκοπα καὶ εἶχε ἀρχίσει πρὶν νὰ νυχτώσῃ. Ἦταν ἡ τελευταία νύχτα τοῦ χρόνου, ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς.

Τὴν παγωμένη ἐκείνη νύχτα, ἓνα φτωχὸ κοριτσάκι βάζει μὲς στὸ δρόμο, μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια γυμνά. Εἶχε φορέσει βέβαια τὶς παντοφλές τῆς φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι μὰ δὲν τῆς εἶχαν χρησιμεύσει οὐ τίποτε! Ἦσαν παντοφλές πολὺ μεγάλες ποὺ τῆς φοροῦσε πρὶν ἡ μητέρα τῆς καὶ ἡ μικροῦλα τῆς εἶχε χάσει, καθὼς ἔκανε νὰ διασχίσῃ γρήγορα τὸ δρόμο, ἐνῶ δὴ ἀμέσως περνοῦσαν καλὰ ζεστασιά. Τὴν μὰ δὲν κατάρθωσε νὰ τὴν βοῇ διόλου, τὴν ἄλλη τὴν ἀπαξῆ ἓνα χαμῖν, λέγοντας πὺς θὰ τὴν φύλαγε νὰ τὴν κάνῃ κουνία δταν θ' ἀποκοιτοῦσε παιδί.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ μικροῦλα ἔμεινε χωρὶς παντοφλές καὶ τὰ μικρά τῆς πόδια εἶχαν φουσκώσει καὶ μελανιάσει ἀπὸ τὸ κρύο. Εἶχε γεμάτῃ τὴν μεγάλη ποδιά τῆς μὲ κουτιά σπέρτου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρατοῦσε ἓνα στὸ χέρι τῆς. Οὔτε ἓνα κουτὶ δὲν εἶχε πούλησι διὰ τὴν ἡμέρα καὶ κανεὶς δὲν τῆς εἶχε δώσει μιὰ πενταροῦλα. Καὶ ἡ φτωχὴ μικροῦλα πενοῦσε πολὺ, κρύωνε πολὺ, καὶ φαινόταν θλιμμένη πολὺ...

Ἡ νράδες τοῦ χιονοῦ ἔπεφταν στὰ μαλλιά τῆς, στὰ μακρὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, ποὺ ἔπεφταν στρογγυλὰ μὲ τὸς χάρι στὸ σβέρο τῆς καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ μικροῦλα οὔτε σκέφτηκε νὰ ποτὲ νὰ περναρεντῇ. Φόβα ἔλαμπαν σ' ὅλα τὰ παράθυρα καὶ οἱ δρόμοι μουσοβολοῦσαν ἀπὸ τὴν ὄμορφη μωροδιὰ τῆς χίνας ποὺ ἔφταναν σ' ὅλα τὰ σπῆτα γιὰ τὸ θαυμάσιον τραπέζι.

Ἦταν ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς: αὐτὸ σκεφτόταν τότε ὥρα ἡ μικροῦλα.

Σὲ μιὰ στιγμή πῆγε καὶ χόρθηκε σὲ μιὰ γωνία, κάπως πρὸς προφυλαγμένη ἀπὸ τὸ κρύο, μὰ κ' ἐκεῖ δὲν ἔπαυε νὰ τρεμουλιάζῃ. Δὲν τολμοῦσε νὰ γυρῇ στὸ σπίτι τῆς, γιατί ἂν ἔφτανε πρὸς ὅλα τὰ σπῆτα τῆς χωρὶς μιὰ πενταροῦλα εἰσπραξῇ, ὁ πατέρας τῆς βέβαια θὰ τὴν ἔδερε. Ἐξ ἄλλου, καὶ στὴν ἄβυσσος τῆς ἔκανε τὸ ἴδιο κρύο, ὅπως ἐδῶ. Ἐπαινοῦσαν κάτω ἀπὸ μιὰ στενὴν, ἔπειτα ὁ ἀνεμὸς ἔμπαινε σφυρῶντας, στὸ πείσμα τῆς ψυχῆς καὶ τῶν κουρτινῶν μὲ τὰ ὁποῖα ἔφραζαν τὶς πρὸ μεγάλες χαρῶνδες...

Τὰ μικρά τῆς χερσὶν ἦσαν παγωμένα ὁλόκληρα ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἀλλοίμονο! ἂν ἄναθε ἓνα μικρὸ σπῆτο, πόσο καλὸ θὰ τοῦς ἔκανε!... Ἀν τολμοῦσε νὰ βγάλῃ ἓνα μονάχα ἀπὸ τὸ πακέτο, νὰ τὸ τρήσῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ νὰ τρεσάνῃ μ' αὐτὸ τὰ φτωχὰ τῆς δάχτυλα!...

Καὶ ἔβγαλε ἓνα... Φοῖτς!... Τὴν θαμπώθηκε φῶς! Τὴν γλυκερὰ θερμότης!

Σκέπασε μὲ τὸ χέρι τῆς τὴν φλόγα ποὺ ἦταν ζεστὴ καὶ φωτεινὴ. Τὴν ἀλ-

λόκοτο φῶς! Ἡ μικροῦλα, βλέποντάς το, νόμισε ὅτι βρισκόταν καθισμένη μπρὸς σ' ἓνα μεγάλο τζάκι, γεμάτο ὄμορφα στολίδια. Ὡ! ἡ ὠραία φωτιά! πὺς τὴν ἔξέστανε... Ἡ μικροῦλα ἔτοιμαζόταν ν' ἀπλώσῃ τὰ πόδια τῆς καὶ νὰ τὰ τρεσάνῃ μὲ τὴν σειρά τους, μὰ ἡ φλόγα τοῦ σπέρτου ἔδωσε καὶ τὸ τζάκι ἐξαφανίστηκε. Ἔτσι ἔξαναβόηθη καθισμένη στὴ γωνία τῆς, μ' ἓνα κομμάτι καμμένο σπῆτο στὸ χέρι τῆς.

Ἔτσι μὲ ἀμέσως ἓνα δεύτερο ποὺ ἄναψε καὶ φούντωσε κ' ὁ τοῖχος τότε, ἀπάνω στὸν ὁποῖο ἔπεσε τὸ φῶς του, ἔγινε διάφανος σὰν μιὰ γάζα. Καὶ ἡ μικροῦλα εἶδε μὲς ἀπὸ τὸν τοῖχο αὐτὸ μιὰ ὠραία σάλα. Ἀπάνω στὸ τραπέζι, στρωμένο μ' ἓνα κατὰ-

μέσα ἓνα σπῆτο. Μιὰ θαμπωτικὴ λάμψη ἀπλώθηκε τότε καί, στὴ μέση τῆς λάμψης αὐτῆς, εἶδε τὴν πεθαμένη γοργὴ γιανιά τῆς μ' ἓνα βρος τόσο γλυκὸ, τόσο φωτεινὸ καὶ τόσο καλὸ!

— Γιατί φάναξε ἡ μικροῦλα! Πάρε με κοντὰ σου, σὲ παρακαλῶ, γιατί, ἂν τὸ σπῆτο μου σβῇ, ἔξω πὺς θὰ ἔξαφανιστῇς κ' ἐδῶ σὰν τὸ τόσο ζεστὸ ἐκείνο τζάκι, σὰν τὴν ὑπεροχὴν ψιτὴ χίνα, καὶ σὰν τὸ χρυσουγεννιάτικο δέντρο...

Καὶ γοργὰ — γοργὰ ἡ μικροῦλα ἄναψε ὅλα τὰ σπῆτα ποὺ ἔμειναν στὸ κουτὶ τῆς, γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅσο μποροῦσε πρὸς τὸν τοῖχο τῆς κοντὰ τῆς γιανιά τῆς καὶ μὲ τῆς. Καὶ τὰ σπῆτα φώτιζαν μ' ἓνα φῶς πρὸς λαμπρὸ μ' ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ποτὲ καμμιά γιανιά δὲν εἶχε παρῶτα. Κι' ἔξαφνα ἡ χίνα αὐτῆς, μαζί με τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πηροῦνι, ποὺ ἦσαν ἀκόμα χωμένα στὴν πλάτη τῆς, πῆδησε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καί, περπατώντας κριαροτῇ, διευθύνθηκε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν μικροῦλα. Μὰ τὸ σπῆτο ἐκείνη τὴν στιγμή ἔσβυσε καὶ τὸ κοριτσάκι βροθήθηκε πάλι μπρὸς τὸ παχὺ καὶ παγωμένο τοῖχο.

Ἄναψε τότε ἓνα τρίτο σπῆτο κ' ἀμέσως βροθήθηκε καθισμένη κάτω ἀπὸ ἓνα λαμπρὸ χρυσουγεννιάτικο δέντρο! Πόσο ἦταν ὠραίο! Ἦταν πρὸς ὠραίο καὶ πρὸς πλοῦστον ἀκόμα κ' ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε δῇ τὰ τελευταῖα Χριστοῦγεννα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν τζαμωτὴ πόρτα τοῦ πλοῦστον ἐμπόρου. Στὰ πρῶτα κλα-

ἄναψε ὅλα τὰ σπῆτα ποὺ ἔμειναν στὸ κουτὶ τῆς, γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅσο μποροῦσε πρὸς τὸν τοῖχο τῆς κοντὰ τῆς γιανιά τῆς καὶ μὲ τῆς. Καὶ τὰ σπῆτα φώτιζαν μ' ἓνα φῶς πρὸς λαμπρὸ μ' ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ποτὲ καμμιά γιανιά δὲν εἶχε παρῶτα. Κι' ἔξαφνα ἡ χίνα αὐτῆς, μαζί με τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πηροῦνι, ποὺ ἦσαν ἀκόμα χωμένα στὴν πλάτη τῆς, πῆδησε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καί, περπατώντας κριαροτῇ, διευθύνθηκε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν μικροῦλα. Μὰ τὸ σπῆτο ἐκείνη τὴν στιγμή ἔσβυσε καὶ τὸ κοριτσάκι βροθήθηκε πάλι μπρὸς τὸ παχὺ καὶ παγωμένο τοῖχο.

Ἄναψε τότε ἓνα τρίτο σπῆτο κ' ἀμέσως βροθήθηκε καθισμένη κάτω ἀπὸ ἓνα λαμπρὸ χρυσουγεννιάτικο δέντρο! Πόσο ἦταν ὠραίο! Ἦταν πρὸς ὠραίο καὶ πρὸς πλοῦστον ἀκόμα κ' ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε δῇ τὰ τελευταῖα Χριστοῦγεννα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν τζαμωτὴ πόρτα τοῦ πλοῦστον ἐμπόρου. Στὰ πρῶτα κλα-

ἄναψε ὅλα τὰ σπῆτα ποὺ ἔμειναν στὸ κουτὶ τῆς, γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅσο μποροῦσε πρὸς τὸν τοῖχο τῆς κοντὰ τῆς γιανιά τῆς καὶ μὲ τῆς. Καὶ τὰ σπῆτα φώτιζαν μ' ἓνα φῶς πρὸς λαμπρὸ μ' ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ποτὲ καμμιά γιανιά δὲν εἶχε παρῶτα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 18^{ος} ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ!

Η παλλινδρόσως τών Βουρβάνων. Ο αγαθός άββάς ντέ Μοντεσκιού και ή πρωτότυπη θέσις του. Τά βασιλικά δώρη του Νέου Έτους. Η θαλασσοποίησης του κατολέγου. Τμηματάρχαι, υπάλληλοι και εργάται. Αντιπαροφή τών έρν. Η καλωσύνη του βασιλέως. Όπου οί εργάται πανηγυρίζουν κτλ.

Όταν, μετά την πτώσι του Ναπολέοντος, ο Λουδοβίκος 18ος επανήλθε στη Γαλλία και ανέκτησε τὸ θρόνον τών προγόνων του, διώρισε διευθυντή του προϋπολογισμού του κράτους τὸν γέροντα άββά ντέ Μοντεσκιού, εἰς ἀνταμοιβήν τών υπηρεσιών που του είχε προσφέρει τὸν καιρὸ που ἦσαν καὶ οἱ δύο τους ἐξόριστοι.

Ο άββάς όμως ἦταν πολὺ γέρος καὶ ἡ θέσις που του είχε δοθῇ απαιτοῦσε μεγάλους κόπους. Γι' αὐτὸ παρεκάλει τὸν βασιλέα νὰ τὸν τοποθετήσῃ σε χαμηλὰν ἄλλη θέσι. Καὶ ὁ βασιλεὺς, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τὸν ἀγέδνεσε... τὴν διανομὴ τών «δώρων» τοῦ Νέου Έτους στοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους!

Τὴν πρωτοχρονιά, ὁ ὑπουργὸς τών Οἰκονομικῶν ἐκάλεσε τὸν άββά καί, παραδίδοντάς του διάφορα ἀφυσέαιας με' χαρτὰ νομίσματα, τοῦ εἶπε :

— Γιὰ νὰ μὴν τὰ μετρεῖτε, σὰς παραδίδω τὰ «δώρα» έτοιμα. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας πὺς ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν δώρα : χιλίων φράγκων, πεντακοσίων καὶ ἑκατὸ. Θὰ διανεμηθοῦν ἡμετέρους τοῦ βαθμοῦ τοῦ κάθε ὑπαλλήλου... Καὶ τώρα, ἐμπρός !...

Ο άββάς τὰ πήρε καὶ πήγε καὶ κλείσθηκε στὸ γραφεῖο του. Έκεῖ, με' μεγάλη εὐσυνειδησία καθήκοντες τὸν κατάλογο τών δώρων, τὸν ὅποιον καὶ ὑπέβαλε ἀμέσως στὸν βασιλέα.

Μόλις όμως ἔφριξε μιὰ ματιά σ' αὐτόν, ὁ Λουδοβίκος 18ος ἀντελήφθη ὅτι ὁ προστατευόμενός του... τὰ εἶχε κάνει θάλασσα! Διότι στὰ δνόματα τών ὑπἄλλων εργατῶν εἶχε σημειώσει τὸ ποσὸν τών χιλίων φράγκων καὶ στὰ δνόματα τών ὑπαλλήλων τὸ ποσὸν τών πεντακοσίων φράγκων, ἐνῶ γιὰ τοὺς τμηματάρχας προώριζε τὰ... ἑκατοστάρια !...

— Μά, κύριε ντέ Μοντεσκιού, τοῦ εἶπε, ὁ κατάλογός σας εἶνε λανθασμένος. Στοὺς τμηματάρχας πρέπει νὰ δοθοῦν ἀπὸ χίλια φράγκα, στοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους ἀπὸ πεντακόσια καὶ τοὺς εργάτες ἀπὸ ἑκατό...

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε κατὰκληκτος ὁ άββάς, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παρατηρήσω ὅτι σεις μᾶλλον κάνετε λάθος... Πῶς! Οἱ εργάται που δουλεύουν ὅλο τὸ χρόνο ἐπὶ δώδεκα ὥρες τὴν ἡμέρα με' μισθὸ πενήντα φράγκα τὸν ἡμέραν, καὶ οἱ τμηματάρχαι που δὲν... δουλεύουν καθόλου καὶ παίρνουν μισθὸ ἑξῆ χιλιάδες τὸ μῆνα, θὰ πάρουν γιὰ δῶρο ἕνα χιλιάριο;... Εἶνε δίκαιο αὐτό; Εἶνε λογικό;...

Τοῦ κάκου ὁ βασιλεὺς προσπάθησε νὰ δώσῃ στὸν άββά νὰ καταλάβῃ πὺς δὲν ἐφρόκειτο περὶ ἀνταμοιβῆς τῆς ἐργασίας ἀλλ' ὅτι τὸ ἐπάδωκα θὰ ἐδίδοτο ἀνάλογο με' τὴν κοινωνικὴ θέσι τοῦ κάθε ὑπαλλήλου. Ο ἂν, ντέ Μοντεσκιού ἐπέμνε στὴν ἀσκησί του.

— Μά ἀφρο οἱ τμηματάρχαι παίρ-

νουν τόσο μεγάλο μισθὸ, τί τοὺς χρειάζεται τὸ δῶρο; ἐπανελάμβανε με' ἀπορία.

— Στὸ κάτω - κάτω... μπορεί νὰ μὴν ἔχῃς καὶ ἄδικο!... εἶπε στὸ τέλος γελώντας ὁ Λουδοβίκος 18ος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ τῆς ἐξορίας του εἶχε δὴ ἀπὸ κοντὰ τὴ φτώχεια. Καὶ

Ο άνομαστός πρωταθλητῆς τῆς Ἰαπωνικῆς πάλης, τοῦ περιφύμον «γιον-γιον-τουν», μαζὺ με' τὴν οἰογένειά του, τῆς ὁποίας τὰ ἄλλα μέλη εἶνε ἐπίσης περίφημοι παλαισται.

προσπένεσε τὸν κατάλογο που εἶχε εἰτοιμάσει ὁ άββάς.

Κ' ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ χρόνο, ὁ Λουδοβίκος φρόθηκε σὰν πραγματικός κομμουνιστῆς βασιλεὺς. Οἱ εργάται

νηγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

νῆγούσαν τὸ γεγονός, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ γίνῃ καὶ διαδήλωσης πρὸ τών Ἀνακτόρων.

Εννοεῖται όμως ὅτι τὸ... κομμουνιστικὸ αὐτὸ κατόρθο τοῦ βασιλέως δὲν

Στὰς Νοτίους Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, οἱ Νέγροι ἔχουν πολὺ μακά ἐνστικτα καὶ εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπιτηδεύοντες κλέπται. Γιὰ νὰ τοὺς τιμωροῦν αἱ ἀρχαὶ χρησιμοποιοῦν τὸν τρόπο που βλέπετε στὴν εἰκόνα μας. Έτσι οἱ κλέπται, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι που παθαίνει τὸ σῶμα τους, προσκλωμένο στὸν πάσσαλο, θρῖστανται καὶ δημοσίᾳ διαπύμπουσι.

ἦταν μεγάλης διαρκείας. Ο φτωχὸς άββάς πήρε γρήγορα σύνταξι κ' ἔτσι τὸ ἀξιωματιόνηντο αὐτὸ γεγονός δὲν ἐπανεληφθῇ ποτὲ περὶ τῆς Γαλλίας...

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ο βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβος ὁ Β' ἐφρόκειτο κάποτε σ' ἕνα ταξίδι του νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πόλι Σούθγουολκ τῆς πολιτείας Σάφφορκ, ὅπου οἱ προῦντες τοῦ έτοιμάσαν μεγαλοπρεπεστάτη ὑποδοχὴ. Ο δήμαρχος μάλιστα τοῦ Σούθγουολκ εἶχε ἀναθέσει στὸ γραμματεῖα του νὰ τοῦ εἰτοιμάσῃ τὴν κατάλληλὴ προσφώνησι που θὰ ἀπήγγελε μὲρὸς στὸν βασιλέα. Δὲν πρόφτανε όμως ὁ δυστυχὴς νὰ τὴν μὴτῇ ἀπέξω καὶ παρεκάλει τὸ γραμματεῖα του νὰ στέκεται ἀπὸ πίσω του κατὰ τὴν ὥρα τῆς ὑποδοχῆς καὶ νὰ τοῦ κἀνῃ τὸν ὑποβολέα. Ἡ ἐμφάνισις όμως τοῦ βασιλέως ἐτάραξε σὲ τέτοιο σμῆμα τὸ δυστυχισμένο δήμαρχο, ὥστε, ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα τῆς προσφωνήσεως, δὲν μπόρεσε νὰ πῇ παρὰ μόνον «Μεγαλειότατε» καὶ τίποτε ἄλλο!

Ο γραμματεὺς δέλησε νὰ τοῦ δώσῃ λίγο θάρρος καὶ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴ :

— Σηκώστε λοιπὸν τὸ κεφάλι σας ψηλά!

Μὲ τρέμουσα φωνὴ ὁ δήμαρχος ἐπανελάβε τότε :

— Σηκώστε λοιπὸν τὸ κεφάλι σας ψηλά, Μεγαλειότατε !...

— Μά τρελλαθήκατε ! εἶπε τότε στὸν δήμαρχο ὁ ὑποβολεὺς καταταραχμένος. Ἀντὶ όμως νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα, τὰ ἔκανε χειρότερα, γιὰ τὸν δήμαρχο ρώτησε κ' ἐκεῖνος δυνατὰ τὸν βασιλέα :

— Μά τρελλαθήκατε, Μεγαλειότατε !...

— Καλέ, σὺ θὰ μᾶς καταστρέψῃς ὅλους... ψιθύρισε ἀπελπισμένος ὁ ὑποβολεὺς στὸν δήμαρχο. Ἀμέσως ὁ δήμαρχος, μουνκιδὸ ἀπὸ τὸν ἰδῶτα τῆς ἀγωνίας, ἐπανελάβε μηχανικὰ στὸν βασιλέα :

— Καλέ, σὺ θὰ μᾶς καταστρέψῃς ὅλους !...

Φαντάζεται κανεὶς τί ἐντύπωσι προκαλέσει ἡ ἐξοφρενικὴ αὕτη προσφωνήσις τοῦ κυρίου δημάρχου. Κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ὁ βασιλεὺς τοῦ γύρισε τὴ σέξι, χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξι. ἀνέβηκε σ' ἑμᾶς του καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ συνοδεία του, ἐφυγε ἀπὸ τὸ Σούθγουολκ.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ ἄνδρες αἰσθάνονται τὴ γεῦσι τοῦ ἁλματος περισσότερο ἀπὸ τῆς γυναικες.

— Τὰ μαλλιά τών ἀνδρῶν ἀσπρίζουν συνήθως ὀχρὰ χρονία νωρίτερα ἀπὸ τών γυναικῶν.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας μεγάλος θεατρώφιλος. Οἱ χωρικοί... ἡθοποιοί ! Ένα περίεργο θεατράκι. Γιατὶ ἀργοῦσε ἡ παράστασις. Ο πρωταγωνιστῆς στὴν... κουζίνα. Τὸ πάθημα τοῦ μοναχοῦ. Ἡ ἐντολὴ τοῦ θεοῦ καὶ ἡ νίκη. Ἡ ὀρειότερη φυλὴ τοῦ κόσμου. Τὰ θαύματα τῆς μνήμης κτλ.

παραμονὴ μᾶς μάχης τὸ Γαλλικὸ στρατόπεδο, ἔλεγε στοὺς στρατιώτες ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό, γιὰ τὸ Θεὸς δίνει πάντα τὴ νίκη σὲ ὅσους ἀκολουθοῦν πιστὰ τῆς ἐντολῆς του. Ο στρατάρχης ντ' Ἀρνὸ, ὁ ὁποῖος τὸν ἄκουσε κατὰ τὴν, τὸν κάλεσε ἀμέσως κοντὰ του καὶ τὸν διέταξε νὰ φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, λέγοντάς του :

— Μ' αὐτὲς τῆς βλακειῆς που λὲς στοὺς ἄνδρες μου, θὰ πανικοβάλῃς ὅλο τὸ στρατεῖμα !

— Μά τί ἔπρεπε νὰ πῶ ; ρώτησε ἑαφνιασμένος ὁ καλὸς γέρος.

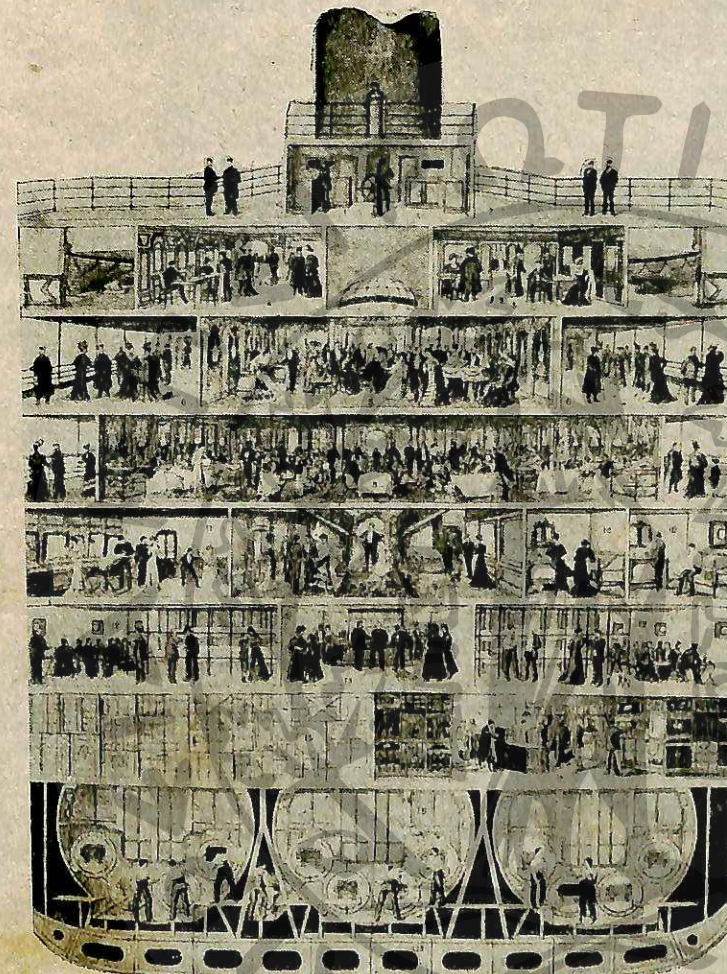
— Ἐπρεπε νὰ τοὺς πῆς, ἡλίθιε, ὅτι ὁ Θεὸς χαρίζει τὴ νίκη στοὺς τοῖμαχους !... Γιατὶ, σύμφωνα με' τὰ δικά σου τὰ λεγόμενα, κανένας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μου δὲν θὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ νικήσῃ, γιὰ τὴν ἀποτυχίαν, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δυστυχῶς δὲν ἀκολουθεῖ τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ !...

Ένα Ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀπῆλθινε τελευταία στοὺς ἀναγνώστας του τὴν

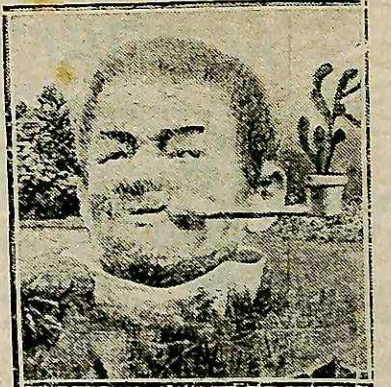
ἐρώτησι ποῖα εἶνε ἡ ὀρειότερα φυλὴ τοῦ κόσμου.

Οἱ περισσότεροι, ἀπ' ὅσους ἀπάντησαν, συμφώνησαν ὅτι οἱ ὀρειότεροι ἄνδρες εἶνε οἱ Ἴταλοι καὶ ἡ ὀρειότερες γυναῖκες ἡ Ἀγγλίδες. Μετὰ τοὺς Ἴταλους ἔρχονται οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ Νορβηγοὶ καὶ μετὰ τῆς Ἀγγλίδες ἡ γυναῖκες τῆς Ἰρλανδίας. Ἡ Σαμωίτισσα, κατὰ τὴν κρίσι τών ἀναγνωστῶν τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ, θεωροῦνται ὡς τὰ ὀρειότερα κορίτσια τοῦ κόσμου !...

Ένα ἀπὸ τὰ περιεργότερα χαρίσματα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε καὶ τὸ μεγάλο μνημονικόν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι που ἔχουν ὅλο τὸν Ὀμηρὸ ἀπέξω, χάρις στὸ μνημονικόν τους. Έτσι ὁ περίφημος βοτανολόγος καθηγητῆς Γκράη μπορούσε ν' ἀπαριθμῇ ἀπὸ μνήμης τὰ ὀνόματα 25000 φυτῶν. Οἱ Βραχμάνες ἱερεῖς πάλι ἔχουν ἀπ' ἔξω ὁλόκληρα τὰ κείμενα τών ἱερῶν Βεδῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται ἀπὸ 10000 στίχους. Ἐπίσης οἱ ἀρχηγοὶ μερικῶν φυλῶν τῆς Πολυνησίας θυμοῦνται ἀπέξω

Τὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς τερματίου ὑπερπαρακινῶν, ἀπὸ τὰ συναγινόμενα τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ διαπλέθουν ταχύτερα τὸν Ἀτλαντικόν. Καθὼς βλέπετε ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀκτώ πελώρια πατώματα, αἰθούσας χορῶν, μπάρ, ρεσαυράν, καλωπιστήρια, κτλ. Μέσα σ' αὐτὸ οἱ ἐπιβάτες ζοῦν με' ὅλας τὰς ἀνάσεις.

Κάποιος κτηματίας τῆς Βιργίνιας στὴν Ἀμερικὴ σοφίστηκε νὰ τοποθετήσῃ στὴ μέση τοῦ κήπου του ἕνα τεράστιο δμοῖωμα τοῦ κεφαλοῦ του, καμωμένο ἀπὸ χῶμα καὶ χλόη καὶ με' μιὰ πλά στὸ στόμα, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ μιὰ μεγάλη γλάστρα ἀνθισμένη.

ἐκατοντάδες χιλιάδων κυρίων ὀνομάτων που ἀναφέρονται στοὺς προγόνους τών !...

ΠΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΜΕΛ

Ο περίφημος δανδῆς Μπρούμελ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο, στὴν ἐποχὴ του, ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς μόδας, συζητώντας κάποτε με' τὸν πρίγκηπα διάδοχο τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἀμφισβητοῦσε τὴν σωματικὴν του δύναμι, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὸ ἀντίθετο :

— Στοιχηματίζω, ὑψηλότατε, νὰ σὰς μεταφέρω ἐπάνω στοὺς ὤμους μου ἀπὸ τὸ Χάιντ-Πάρκ ὡς τὸ Πικαντίλ-λιν τρέχοντας καὶ χωρὶς νὰ σταματήσω οὔτε στιγμὴ γιὰ ν' ἀνασάσω !

Ο διάδοχος, γελώντας, δέχτηκε τὸ στοίχημα, τὸ ποσὸν τοῦ ὁποίου ὀρίστηκε σὲ 2000 λίρες στερελίνες. Τὴν ἐπομένην δὲ οἱ δύο ἀντίπαλοι συναντήθηκαν στὸ Χάιντ-Πάρκ.

— Ἡ ὥρα εἶνε ἀκατάλληλη, εἶπε ὁ πρίγκηπ. Περιοριζόμεθα ἀπὸ ἕνα σῶφρ περιέρους. Εὐτυχῶς όμως ὁ Μπρούμελ δὲν θὰ μπόρῃ νὰ πῇ καὶ τόσο μακρυνά...

— Ὑψηλότατε, εἶμαι έτοιμος, εἶπε ὁ Μπρούμελ. Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ εἰτοιμασθῇτε καὶ σεις.

— Κ' ἐγὼ εἶμαι έτοιμος, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπ.

— Ὁχι δά... Πρέπει πρώτα-πρώτα νὰ βγάλετε τὴ στολή σας...

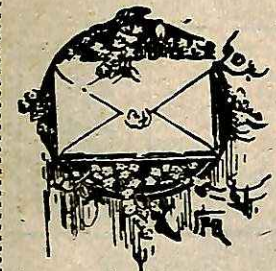
— Τὴ στολή μου; Γιατὶ ;

— Ἀνέλαβι τὴν ὑποχρέωσι νὰ μεταφέρω τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα, ὅχι όμως καὶ τὴ στολή σας, ἡ ὁποία προσθέτει ἀρετὰ βάρος. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὴν βγάλετε, καθὼς καὶ τῆς μπόττες σας, τὸ γελέκο σας καὶ τὰ ἐσώρουχά σας καὶ τότε ἀμέσως θὰ σὰς φορτώσω στὸν ὄμο μου γιὰ νὰ σὰς μεταφέρω, ὅπως στοιχηματίσαμε...

Ο πρίγκηπ ἀναγκάστηκε τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔλασε καὶ ὁ Μπρούμελ, ἐπέσπασε τῆς δύο χιλιάδες λίρες...

ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΚΑΣΠΕΡΤ, Ο ΩΡΑΙΟΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

Στά παλιν τα χρόνια, στα χρόνια του Ιπποτισμού και της παλληκαριάς, ζούσε στην 'Αρλη της Προβηγκίας ο Γκασπέρτ ντε Παγιεμπώ, ένας νεαρός και ωραίος τροβαδούρος, ξακουστός σ' όλη την Προβηγκία για τη γλυκειά μαγευτική φωνή του και για την αφάνταστη τέχνη με την οποία έπαιζε άρπα και λαούτο.

Κανέναν πλούσιο, κανέναν φεουδάρχη δεν έδινε γιορτή ή γλέντι σταί του χωρίς να καλέσει τον ξακουστό, το μάγο του τραγουδιού Γκασπέρτ. 'Η ωραιότερες δέσποινες κι' άρχοντοπούλες της Προβηγκίας τραλλιόντουσαν γι' αυτόν. 'Ετσι ή ζωή του ωραίου τροβαδούρου περνούσε ωραία, ευχάριστη, ευτυχισμένη, με γλέντια, μ' έρωτικές συνεντεύξεις και με κανγιάδες, τους οποίους προκαλούσαν, από τη ζήλεια τους, οι αντίζηλοί του, κι' από τους οποίους ο Γκασπέρτ έβγαζε πάντοτε νικητής, ξυλοκοπώντας τους άγρίως...

'Ηρθε όμως μία μέρα που ο τροβαδούρος βαρέθηκε τη ζωή αυτή του, διάκοπου γλέντιού και πήγε σ' ένα μεγάλο μοναστήρι, που ήταν κοντά στην 'Αρλη, για να γίνει καλόγηρος. 'Όλοι, μέσα στο μοναστήρι, τον δέχτηκαν με χαρά, γιατί θα είχαν έναν τέτοιο καλλίφωνο ψάλτη στις λειτουργίες τους. 'Ο Γκασπέρτ, από την μέρα αυτή άφοσιώθηκε μ' όλη τη φλόγα της ψυχής του στη νέα του ζωή και δεν έβλεπε την ώρα πότε να περάσει ο χρόνος της δοκιμαστικής υπηρέσιας του και να γίνει όριστικά μοναχός.

'Η Μοίρα όμως άλλα όριζε και είχε κανονίσει άλλους δ' αυτή τη ζωή του.

Μία μέρα, που είχε κατέβει στην πόλη για να επαυτήση υπό του μοναστηριού, όπως έκαναν όλοι οι δόκιμοι καλόγηροι, έτυχε ν' αντικοιούσε σ' ένα παράθυρο μια γοιτευτική κοπέλα, δμουα της οποίας δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του. Ρώτησε άμέσως κι' έμαθε πως την έλεγαν Μπαράσσα. 'Η νέα αυτή κατήγετο από μια άρχαιοτάτη οικογένεια ευπατριδών, ή οποία, με τον καιρό είχε χάσει την περιουσία και τη δύναμή της. Οι γονείς της είχαν πεθάνει και τώρα έμενε μαζί με μια γοηδά θεία της.

'Η καρδιά του Γκασπέρτ είχε αναστασθή, κι' όταν γύρισε στο μοναστήρι του συλλογιζόταν διαρκώς εκείνη. Κατάλαβαινε βέβαια πως ή σκέψεις του αυτές δεν έταίριαζαν σ' έναν καλόγηρο. Τού κάκον όμως αγωνιζόταν να τις διώξει από το μυαλό του. 'Ο έρωτας είχε ριζώσει βαθειά μέσ' στην καρδιά του. 'Από την ημέρα εκείνη, ο Γκασπέρτ βυθίστηκε σ' ένα μέγα λυγρόλα κι' άφηνε να περνούσαν οι ώρες με την ψυχή του απασχολημένη με την σκέψη της Μπαράσσας. 'Όλοι άντελήφθησαν τη μεταβολή του αυτή και τον λυπήθηκαν. 'Ο ήγουμενος μάλιστα κι' ο πνευματικός του μοναστηριού πολλές φορές τον ρώτησαν τι του συνέβαινε, μ' αυτός άρνείθηκε να τους μιλήσει.

Τέλος, κάποια μέρα, μία βδομάδα προτού έρθη ή ημέρα για να τον κάνουν όριστικά καλόγηρο, δεν μπόρεσε ν' αντέξει περισσότερο. Πήγε στον ήγουμενο, του είπε όλη την αλήθεια, του ζήτησε συγνώμη κι' έφυγε από το μοναστήρι ξαναγυρίζοντας στην πατρίδα του ζώη.

'Όλοι χάρηκαν για το γυρισμό του κι' όλες ή ώραιες της 'Αρλης άναζητούσαν πάλι τον έρωτά του. Μά αυτός δεν έπρόσχε τώρα καμιά. Δεν συλλογιζόταν παρά μόνο την Μπαράσσα.

Τα περήφανα αυτά λόγια της λατρευτής του δεν απέλπισαν καθόλου τον Γκασπέρτ. 'Αρχισε άμέσως να μαθαίνει όπλασκή κι' έπειτα κατατάχτηκε στους μισθοφόρους του κόμητος της Προβηγκίας, ο οποίος τον καιρό εκείνο βρισκόταν σ' διαρκείς πολέμους με τους άλλους μεγάλους φεουδάρχες. Σ' όλους αυτούς τους πολέμους ο Γκασπέρτ άνδραγάθησε τόσο πολύ, ώστε ο κόμης τον έκανε άξιωματικό, του έδωσε τον τίτλο του ιππότη και, μέσα σ' ένα χρόνο, τον έκανε έμπιστο.

Ο Γκασπέρτ έβγαζε πάντοτε νικητής ξυλοκοπώντας τους άγρίως

σα. Δεν άφινε ευκαιρία που να μην τραγουδήσει κάτω από τα παράθυρα της μιά γλυκιά σερβανάτα, και στις γιορτές στις οποίες τύχαινε να βρίσκεται κι' εκείνη, ή φωνή του έπαινε τον γλυκύτερο τόνο της από παλαιότερα του άκτινοβολούσε από αγάλλισια.

Μία μέρα, τέλος, κατώρθωσε να της μιλήσει ιδιαιτέρως και να της εκφράσει τον έρωτά του.

Τότε ή Μπαράσσα του άπάντησε τρυφερά, αλλά και περήφανα:

— Δεν μπορώ ν' άρνηθώ ότι κι' εγώ αισθάνομαι για σένα ένα άσθημα τρυφερό, που δεν είναι άλλο από τον έρωτα. Δεν μπορώ όμως να ξεχάσω τις υποχρεώσεις που μου επιβάλλει ή άρχοντική καταγωγή μου και να παραμελήσω έναν τροβαδούρο, ο οποίος έμεινε κοντά μου σ' ένα μοναστήρι, όπου ήθελε να γίνει καλόγηρος. 'Ο ήγουμενος και ο πνευματικός του μοναστηριού πολλές φορές τον ρώτησαν τι του συνέβαινε, μ' αυτός άρνείθηκε να τους μιλήσει.

Ο Γκασπέρτ έβγαζε πάντοτε νικητής ξυλοκοπώντας τους άγρίως

στο ύπασπαστή του. 'Ενα μέλλον λαμπρό άνοιγόταν τώρα μπροστά του. 'Ετσι ή ωραία Μπαράσσα δέχτηκε να τον παντρευθί. 'Ο γάμος τους έγινε με μεγάλη λαμπρότητα μέσα στο παλάτι του κόμητος της Προβηγκίας, ο οποίος ήθελε να τιμήσει έτσι τον ευνοούμενο ύπασπαστή του και άνδραγατικό πολεμιστή του.

Για πολύ καιρό ο Γκασπέρτ και ή Μπαράσσα έζησαν ευτυχισμένοι. 'Ηταν το πιο ταίριαστο και το πιο ήλιεντο άνδρόγυνον σ' όλη την Προβηγκία.

'Ο κόμης είχε δωρήσει στον Γκασπέρτ ένα πλούσιο φέουδο κοντά στην πρωτεύουσά του, όπου ο νεαρός φεουδάρχης έβαλε να χτισουν έναν ωραίο πύργο. 'Εντομεταξύ έμενε μαζί με την γυναίκα του στην Αύλη του κόμητος, άφου ήταν έμπιστος και ύπασπαστής του.

'Αλλά όλα τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο έχουν ένα τέλος.

Κάποτε ο κόμης της

Προβηγκίας χρειάστηκε να στείλει έναν άνδρα στο στην Αύλη της 'Ισπανίας με μια έμπιστευτική άποστολή. Καί, όπως ήταν φυσικό, διάλεξε τον Γκασπέρτ.

Αυτός δεν ήθελε βέβαια ν' αποχωρήσει την αγαπημένη του γυναίκα, μ' και δεν μπορούσε να μ' άπακούσει στον προστάτη του, που τον είχε πλημυρίσει με πλούτη και τιμές. 'Αλλά ούτε μπορούσε να πάει μαζί του στην 'Ισπανία την Μπαράσσα.

Με σφιγμένη την καρδιά τότε, σαν να προαισθανόταν το κακό, την αποχαιρέτησε κι' έφυγε. Στην άρχη έσκόπευε να μείνει μόνο δυο μήνες στην 'Ισπανία, μ' τα πράγματα ήσαν έτσι, ώστε αναγκάστηκε να μείνει ένα όλοκληρο χρόνο.

Στο διάστημα αυτό ή Μπαράσσα έμεινε στην άρχη κλεισμένη στο σπίτι της, προσμένοντας τον γυρισμό του αγαπημένου της σύζυγου και με το νου της πάντοτε σ' αυτόν. 'Όταν όμως άρχισαν να περνούν οι πρώτοι μήνες χωρίς εκείνος να γυρίσει, τότε ή Μπαράσσα άρχισε να βγαίνει και να πηγαίνει στις έσπερίδες και στις διασκεδάσεις της Αύλης του κόμητος. Σιγά-σιγά δ' τα μυαλά της άρχισαν να παίρνουν αέρα.

Την εποχή εκείνη έφτασε στην Αύλη του κόμητος της Προβηγκίας ένας άλλος ιππότης, πλούσιος και ωραίος, που είχε γυρίσει όλες τις χώρες της Ευρώπης και που ήταν τομερός κατακτητής των γυναικών.

'Ο ιππότης αυτός, μόλις είδε την Μπαράσσα, την έρωτεύτηκε κι' άρχισε να την πολιορκεί. 'Ετσι εκείνη, μη έχοντας κανέναν να την συγκρατήσει ή να την συμβουλέψει, παρεσύρθη κι' έπεσε σ' τα δίχτυα του. 'Η σχέση τους κράτησαν άρκετον καιρό, ώπου, μια μέρα, ο ωραίος ιππότης, που είχε άρχισει να την βαρύνει, δήλωσε πως έπρεπε να ξαναγυρίσει στην 'Αγγλία.

Κλαίοντας ή Μπαράσσα γονάτισε μπροστά του, άγκάλιασε τα πόδια του και τον παρεκάλεσε να την πάρει μαζί του. 'Ο ιππότης, επειδή φοβήθηκε μήπως του δημιουργήσει καμιά σκανδαλώδη σκηνή ή στιγμή της άναχωρήσεώς του, δέχτηκε να την πάρει μαζί του.

Και μ' ανών, προτού ξημερώσει καλά-καλά, έφυγαν κορυφαί και οι δυο. Τό βράδυ έφτασαν στην 'Αθηνών και κατέλυσαν σ' ένα από τα καλύτερα πανδοχεία. Τη νύχτα όμως, ενώ ή Μπαράσσα κοιμόταν, ο ωραίος 'Αγγλος κατέβηκε στο σταύλο, έβαλε τον ιπποκόμο του να σελλάσει τ' άλογό τους, κι' έφυγε, αφήνοντας μόνη τη γυναίκα του Γκασπέρτ...

'Όταν ξύπνησε ή Μπαράσσα και έδε πως είχε εγκαταλειφθεί, έλαμψε πικρά. Τί να κάνει τώρα; Νά γυρίσει στο σπίτι του συζύγου της, δεν μπορούσε. 'Εμεινε λοιπόν στην 'Αθηνών, ξόδεψε εκεί τα χρήματά της, πούλησε και τα κοσμήματά της κι' έπειτα, για να μην πεθάνει της πείνας, πήρε το δρόμο της άμαρτίας.

'Η ζωή όμως αυτή της κατέστρεψε την όμορφιά της και

τότε άρχισε να γυρίζει από χωριό σ' χωριό, ζητιανεύοντας.

'Ο Γκασπέρτ έμαθε τη φυγή της στην 'Ισπανία. 'Η είδηση αυτή τον συνετάραξε τόσο, που έπεσε άρρωστος βαρεια και έλπι μήνες έμεινε στο κρεβάτι παλεύοντας με τον θάνατο! Τέλος έγινε καλά, τελείωσε την άποστολή του και γύρισε στην Προβηγκία. Καθώς περνούσε απ' την 'Αρλη με την ακολουθία του, στην κεντρική πλατεία της πόλεως είδε μια ζητιάνη που πλησίασε στο άλογό του και του έλεγε παρακαλεστά :

— 'Ελέησε, ο ευγενική άρχοντα, μ' άδυστυχισμένη γυναίκα!

'Η φωνή της όμως τον έκανε να ταναχτεί άμέσως όλόκληρος. 'Εβγαλ' τη σιδερένια μάσκα του για να την κοιτάξει καλύτερα και είδε πως ήταν ή Μπαράσσα. Κ' έκεινη τον άνεγνώρισε άμέσως κι' άρχισε να τρέμει συγκοιμή.

'Εξω φρενών τότε από το θυμό του ή Γκασπέρτ τράβηξε το σπαθί του και ώρμησε να περύνει τη γυναίκα του.

— Σκότωσέ με, ο Γκασπέρτ! του φώναξε εκείνη. Σκότωσέ με, γιατί δεν μ' άρξάσαι π' αυτή ή ζωή... 'Αλλ' ο Γκασπέρτ συγκρατήθηκε και ξανάβλε το σπαθί του στη θύκη του. — 'Όχι! φώναξε. Δεν σου αξίζει να σκοτωθής από το τιμωμένο αυτό σπαθί που κοπάζει τόσο πολύ για ν' άδοξαστή και να σ' κατακτήσει... 'Η καλύτερη τιμωρία για σένα είναι να έξακολουθήσεις να ζεις την βασανισμένη αυτή ζωή.

— Λυτήσουν με! του είπε τότε ή Μπαράσσα. 'Αφού δεν θέλεις να μ' σκοτώσεις, βάλε με τούλάχιστον σ' ένα μοναστήρι να έξιλωσώ με την προσευχή για τις άμαρτίες μου.

'Ο Γκασπέρτ την λυπήθηκε π' άγρια. Την πήρε μαζί του και, περνώντας από ένα μοναστήρι καλογερών, παρεκάλεσε την ήγουμένη, την οποία έγνώριζε, να την παραλάβει. 'Επειτα, χωρίς καν να ρίξει έστω και μ' άματιά στη γυναίκα που είχε καταστρέψει τη ζωή του, συνέχισε το δρόμο του. Πήγε στον κόμητα της Προβηγκίας, του άνέφερε τ' άποτελέσματα της άποστολής του, έπειτα τον άποχαιρέτησε και πήγε να κλειστεί στο μοναστήρι, στο ίδιο εκείνο μοναστήρι που είχε πάει κι' άλλοτε, κι' έγινε καλόγηρος.

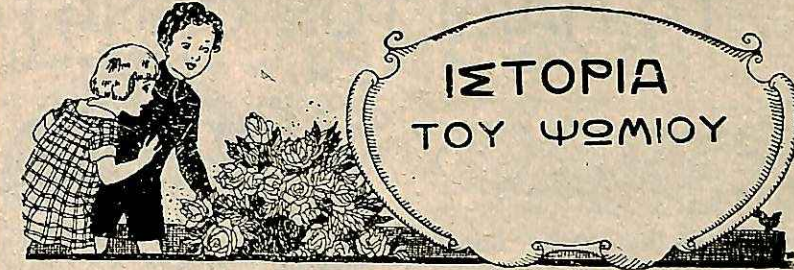
'Εκεί μέσα πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του ο ωραίος και άνδρείος Γκασπέρτ, ο μεγαλύτερος τροβαδούρος της Προβηγκίας.

Η ΗΑΙΚΙΑ

ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΩΝ

'Η έφεύρεσις του χάρτου άριθμ' μέχρι σήμερα 871 έτη, της τυπογραφίας 791 έτη, του θερμομέτρου 290, του βαρομέτρου 285, της δαυλίδος 133, των άτμοπλοίων 114, του σιδηροδρόμου 99, του τηλεγράφου 97, του τηλεφώνου 52, του αεροπλάνου 23, του άεροπλάνου τηλεγράφου 18 και του άεροπλάνου τηλεφώνου 7 έτη.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η τροφή των πρώτων ανθρώπων. Πώς άνεκκλύφθη το ψωμί. Στην Αίγυπτο και στην 'Ασία. Θεοί προστάται του ψωμιού. Οι πρώτοι φούρνοι. Το ψωμί των 'Αθηναίων. Διάφορες ποιότητες ψωμιού. Τα παξιμάδια. Κατά τους νεωτέρους χρόνους, κλπ.

Το ψωμί, που σήμερα άποτελεί την πρώτη και κυριότερη τροφή του ανθρώπου, ήταν άγνωστο στους πρώτους κατοίκους της γης, οι οποίοι τρεφόταν άποκλειστικά με καρπούς και με χόρτα. Καί σήμερα, άλλωστε, υπάρχουν ακόμη μερικοί άγριοι λαοί, οι οποίοι άγνοούν εντελώς το ψωμί.

'Όταν όμως οι πρωτόγονοι άνθρωποι έβρισκαν να είναι πλάνητες κι' άπέκτησαν μόνιμη κατοικία, άρχισαν τότε σιγά-σιγά να καλλιεργούν τη γη και να σπέρνουν διάφορα είδη σιτηρών, τα οποία, εκτός των θεοπικτών ιδιοτήτων των, είχαν άπό σπαθί το πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη. 'Ετσι οι πρωτόγονοι άνθρωποι μπόρεσαν να ικανοποιηθούν με διάφορες όνομασίες, άναλλοίωτος του πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη. 'Ετσι οι πρωτόγονοι άνθρωποι μπόρεσαν να ικανοποιηθούν με διάφορες όνομασίες, άναλλοίωτος του πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη. 'Ετσι οι πρωτόγονοι άνθρωποι μπόρεσαν να ικανοποιηθούν με διάφορες όνομασίες, άναλλοίωτος του πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη.

Στην άρχη έτρωγαν τους σπόρους όπως ήσαν, έπειτα άρχισαν να τους κοπανίζουν με πέτρες και τέλος να τους άνακατεύουν με νερό. Τον πολύ ποιό σχηματίζαν έτσι τον έδαζαν στον ήλιο για να ξηραίνοντο, κι' έπειτα, για να τον διατηρήσουν, τον έβρισκαν άπάνω σ' ένα ξύλο ή σ' ένα καλάμι.

Οι Αίγυπτιοι, στην εποχή του Μωυσέως, μ' αυτό τον τρόπο παρασκεύαζαν το ψωμί τους.

Οι δημοτικοί καρποί έκαλλιεργίθησαν, για πρώτη φορά στην 'Ασία, κι' απ' εκεί μετεφέρθησαν έπειτα και στους άλλους λαούς.

Οι άρχαιοι λαοί κατάλαβαν από νωρίς τη μεγάλη σημασία του ψωμιού και γι' αυτό λάτρειαν ως θεούς εκείνους που πρώτοι τους έδίδαξαν την καλλιέργεια του σίτου. 'Ετσι οι Αίγυπτιοι καθιέρωσαν τη λατρεία της 'Ισίδος και οι Έλληνες της Δήμητρος.

Οι Αιτίνοι στην άρχη δεν ήξεραν να παρασκευάζουν ψωμί κι' έτρεφοντο μ' έναν πολύ άπό χοντροκοπανισμένο σιτάρι άνακατεμένο με νερό. Πολύ άργότερα έμαθαν να τρέφονται με άλευρο άνακατεμένο με νερό ή με νερό.

Το ψωμί, που σήμερα άποτελεί την πρώτη και κυριότερη τροφή του ανθρώπου, ήταν άγνωστο στους πρώτους κατοίκους της γης, οι οποίοι τρεφόταν άποκλειστικά με καρπούς και με χόρτα. Καί σήμερα, άλλωστε, υπάρχουν ακόμη μερικοί άγριοι λαοί, οι οποίοι άγνοούν εντελώς το ψωμί.

'Όταν όμως οι πρωτόγονοι άνθρωποι έβρισκαν να είναι πλάνητες κι' άπέκτησαν μόνιμη κατοικία, άρχισαν τότε σιγά-σιγά να καλλιεργούν τη γη και να σπέρνουν διάφορα είδη σιτηρών, τα οποία, εκτός των θεοπικτών ιδιοτήτων των, είχαν άπό σπαθί το πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη. 'Ετσι οι πρωτόγονοι άνθρωποι μπόρεσαν να ικανοποιηθούν με διάφορες όνομασίες, άναλλοίωτος του πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη. 'Ετσι οι πρωτόγονοι άνθρωποι μπόρεσαν να ικανοποιηθούν με διάφορες όνομασίες, άναλλοίωτος του πλεονέκτημα να διατηρούνται άναλλοίωτα επί άρκετα έτη.

Στην άρχη έτρωγαν τους σπόρους όπως ήσαν, έπειτα άρχισαν να τους κοπανίζουν με πέτρες και τέλος να τους άνακατεύουν με νερό. Τον πολύ ποιό σχηματίζαν έτσι τον έδαζαν στον ήλιο για να ξηραίνοντο, κι' έπειτα, για να τον διατηρήσουν, τον έβρισκαν άπάνω σ' ένα ξύλο ή σ' ένα καλάμι.

Οι Αίγυπτιοι, στην εποχή του Μωυσέως, μ' αυτό τον τρόπο παρασκεύαζαν το ψωμί τους.

Οι δημοτικοί καρποί έκαλλιεργίθησαν, για πρώτη φορά στην 'Ασία, κι' απ' εκεί μετεφέρθησαν έπειτα και στους άλλους λαούς.

Οι άρχαιοι λαοί κατάλαβαν από νωρίς τη μεγάλη σημασία του ψωμιού και γι' αυτό λάτρειαν ως θεούς εκείνους που πρώτοι τους έδίδαξαν την καλλιέργεια του σίτου. 'Ετσι οι Αίγυπτιοι καθιέρωσαν τη λατρεία της 'Ισίδος και οι Έλληνες της Δήμητρος.

Οι Αιτίνοι στην άρχη δεν ήξεραν να παρασκευάζουν ψωμί κι' έτρεφοντο μ' έναν πολύ άπό χοντροκοπανισμένο σιτάρι άνακατεμένο με νερό. Πολύ άργότερα έμαθαν να τρέφονται με άλευρο άνακατεμένο με νερό ή με νερό.

ΕΞΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΝΥΧΤΑ

Του ALFRED DUBOUT

Περνάει τα βραχιόλια της σ' τα γαντα (μένα χέρια, ή Νύχτα, κόρη του Βραδού, πανέμορφη, τρισάφια και σβίνει τα χρυσόπαρτα του δειλινού (ν' ά μάγια το φόρεμά της σέροντας άνάλαφρα (ως τάστέρια.

'Ω, Νύχτα μου! τρανή θεά, βασίλισσα (σά μου αιδέρια! που το βελούδινο γλυστρά πόδι σου (άργ' σ' τα πλάγια και με πτυχές άθώοιες το στέμμα (σου ή βεντάγια το έβέννινο άπ' τα μάτια μας το κρύ (βει κάπον πλέρια, γέρνει σ' εμάς καμιά φορά περνώντας! (Κουρασμένο από τη μέρα σβύουμε το σώμα, το κε (φάλλ.

Νύχτα, μαζί σου πάρε μας και στή (γλυκειά σου άγκάλη, στον ούρανό με θαυμαστά λυχάρια (στολισμένο, πούχουνε τις άργύρινες σου μ' άνα (λαμπές φωτίσει, Νύχτα, άπαλά ναυούρισε την κοιμημέ (νη φύσι!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ποτές μου δεν όδήγησαν το χέρι μου (στη λύρα, την έκρουσα κάθε στιγμή έχ' ν' άν (τυλάληση, γιατί έμπνευσι στον άνθρωπο δίνει μο (νάχα ή μοίρα.

Κονείς δεν λείει πως κι' αλά το όραμα ά (πό τη θούση, και πως πετώντας ο άητός άγγίζει τη (νεφέλη κι' ή μέλισσα από λουλουδιών χυμούς (πώς φτεάχνει μέλι. 'Αλλά για τί τότε έφωλλες; — Ρώτα (τη Φιλομήλα.

γιατί τη νύχτα το πικρό τραγουδί της (να λέν με το νερό το ήλιου στα οργήλα (τά φύλλα! 'Εφώλλα, φίλοι μου, καθώς ή πλάσις ά (ναπνέει, καθώς στενάζει το πουλί κι' ο άνεμος (θούζει, καθώς στο ρείθρο φεύγοντας το ρούκι (κελαρίζει.

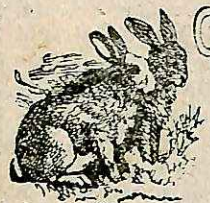
(Μετάφρασις Ν. Σ. Ζ.)

Τη μέθοδο της παρασκευής του ψωμιού έτελειοποίησαν άργότερα οι Γάλλοι, οι οποίοι μεταχειρίστηκαν πρώτο στο ψήσιμο. Οι διάφοροι Γερμανικοί λαοί, κατά τις άρχες του μεσαιώνος άρχισαν να ψήνουν το ψωμί, ενώ ως τότε άνακατέυαν άλευρο με γάλα και νερό κι' έτσι το έτρωγαν. 'Επίσης στη Σουηδία, μέχρι του 17ου αιώνος, ο πολς λαός για ψωμί έτρωγε ένα χυλό από έλαφροψημένο άλευρο με νερό.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

«Η ώραία Βιντσέντζα. Οι δύο καλύτεροι μαθηταί του μεγάλου καλλιτέχνη. Η άποκάλυψις. Όπου οι μαθηταί αναστατώνονται. Καυγάδες και μονομαχίες. Το έπαθλο του Μιχαήλ Άγγελου. Η εικόνα της Αγίας Καικιλίας. Ένα άνοστούρημα. Η ήμερη της κρίσεως. Ένας καυγάς μέσα στο άτελιέ. Πώς παρ' ελίγον να καταστραφούν δύο άριστουργήματα. Βενάντζιο και Βιντσέντζα, κλπ.

Μιχαήλ Άγγελος Μπονιναρόντι, ό μέγας καλλιτέχνης της Ιταλικής Αναγέννησας, έπειδή δέν είχε δικιά του παιδιά, τόν καιρό πού βρισκόταν στη Φλωρεντία, προτού πάη στη Ρώμη γιά νά δημιουργήσά τήν άθάνατα άριστοργήματά του, είχε πάρει κοντά του τήν κόρη ενός συγγενούς του Μιχαήλ ντεϊ Κόρβι, τή Βιντσέντζα. Την είχε σχεδόν υιοθετήσει και τής είχε όρίσει ως προίκα πέννητα χρυσά σκούδα.

Η Βιντσέντζα ήταν ένα όμορφο κορίτσι με γλυκύτατο πρόσωπο, με γοητευτική χρυσάλλινη φωνή, σεμνή, έξυπνη και άρετα μορφωμένη. Με τους τρόπους της και με τήν όμορφιά της είχε καταγοητεύσει όλους τους φίλους του μεγάλου καλλιτέχνη, οι όποιοι σύναζαν στά πλούσια συμπτώσια του. Έκείνοι όμως τούς όποιους είχε καταγοητεύσει κυριολεκτικώς, ήσαν οι μαθηταί του Μιχαήλ Άγγελου, οι όποιοι, άν και δέν τήν ήθελαν συχνά, γιατί σπανίως ήμιναινε στό άτελιέ του θείου της, τήν άκουγαν όστόσο κάθε μέρα νά τραγουδά με τή γλυκιά φωνή της.

Άπό όλους τούς μαθητάς του Μιχαήλ Άγγελου ξεχώριζαν δύο γιά τή μεγάλη επιδεξιότητά τους στη ζωγραφική. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Φαμπριτζιο Μπαράλντι, νεαρός άριστοκόρητης, από μεγάλη καί πλούσια οικογένεια ευπατριδών, νέος ζωγράφος, καλός ξιφομάχος, καλός τραγουδιστής και φημισμένος κατακτητής γυναικέων καρδιών. Ο άλλος κατήγετο από φτωχή και άσημη οικογένεια και λεγόταν Βενάντζιο. Ήταν νεώτερος, έξυπνος, σοβαρός και μάλλον μελαγχολικός. Απέφεινε νά συναστροφέρεται τούς άλλους συναδέλφους του, προτιμώντας νά κλείνεται στό δωμάτιό του, νά διαβάξαι και νά γράφει. Οι συνάδελφοί του, παρεξηγώντας τόν χαρακτήρα του, τόν είχαν βγάλει «ό κοιμισμένος» παρά κοιμισμένος.

Ένα βράδυ, ένώ ο Μιχαήλ Άγγελος παρέθετε ένα πλούσιο συμπόσιο στους φίλους και τούς μαθητάς του, φώναξε τή Βιντσέντζα και τήν έβαλε νά τραγουδήσιν γιά νά τούς ευχαριστήσιν.

Η Βιντσέντζα τότε τραγούδησε ένα τραγούδι τόσο όμορφο, ώστε τούς συγγενείς όλους βαθύτατα. Και τούς έκανε άόληη περισσότερη έντίμωσι, γιατί ποτέ άλλοτε δέν τόν είχαν άκούσει τό τραγούδι αυτό.

— Ποιός συνέθεσε τή μουσική του τραγουδιού; ρώτησε ο Φαμπριτζιο Μπαράλντι.

— Έγώ, απάντησε ή Βιντσέντζα,

χαμηλώνοντας τά μάτια με μετριοφροσύνη.

— Και τούς στίχους ποιός τούς έκανε; ρώτησε ο Μιχαήλ Άγγελος.

Η Βιντσέντζα έγινε τότε κατακόνη και, χαμηλώνοντας άόληη περισσότερο τά μάτια της, όχι όμως από μετριοφροσύνη τή φορά αυτή, απάντησε:

— Ο Βενάντζιο.

Οι φίλοι του Μιχαήλ Άγγελου δέν έδωσαν μεγάλη σημασία στό πάγμα και μάλλον ευχαριστήθηκαν γιατί ένας μαθητής του έφτιανε τόσο όμορφα στίχους. Δέν συνέβη όμως τό ίδιο και με τούς μαθητάς του ζωγράφου, οι όποιοι πήγαν νά σκάσουν από τή ζήλεια τους.

Όποτε αυτός, ο «κοιμισμένος», είχε

χοχόρη μου, τήν Βιντσέντζα και ένοείτε γι' αυτό νά άλληλοεξεντωθήτε και νά μ' αφήσετε χωρίς μαθητάς. Έγώ όμως δέν θέλω ούτε χωρίς μαθητάς νά μείνω, ούτε νά λήν γιά μένα ή κοινωνία ότι γίνονται ατία αμαρτηρών φιλονεικιών. Γι' αυτό, σάς απαγορεύω απόλυτως νά ξαναμαλώσετε στό μέλλον! Και, γιά νά λύσω μιά γιά πάντα τίς διαφορές σας, όρίξω τά έξής: Σε δύο μήνες έχουμν τή γιορτή του Αγίου Μιχαήλ. Άπό τότε ως τότε θέλω νά μου ζωγραφίσουν ο καθένας σας μιά εικόνα τής Αγίας Καικιλίας. Έκείνος πού θά κάνει τήν όμορφοτερη ν' έφραστικώτερε εικόνα, θά πάρη γυναίκα του τή Βιντσέντζα. Έμίλησα!... Και τώρα καθένas άς κυτάξαι τή δουλειά του!...

Μαινόμενος ο Φαμπριτζιο άραξε ένα πινέλο και τήν καταζούρωσε όλοκληρη. Έπειτα πήρε ένα μαχαίρι και τήν έσχισε σέ άμέτρητα μικρά κομμάτια!...

Όταν πιά, μετά τό άνοστούρημα του αυτό, πήγε στό σπίτι του κι άρχισε νά ζωγραφίζει τή δική του Αγία Καικιλία.

Ο Βενάντζιο, όταν γύρισε στό σπίτι του και είδε τήν καταστροφή, έκλαψε πικρά!... Δέν πρόφτανε πιά νά ζωγραφίσαι άλλη Αγία Καικιλία. Άν ήξερε ποιός του είχε κάνει τό μεγάλο αυτό κακό, θά τόν σκότωνε χωρίς άλλο!... Άλλά πώς νά τό μαντεύσει; Οι μαθηταί, προσπαθώντας νά κούψουν καθένas τήν συγκίνησή τους, συγκεντρώθηκαν γύρω από δύο εικόνες πού είχε ζωγραφίσει ο Μιχαήλ Άγγελος. Η μιά παρίστανε τήν Έλενησύννη και ή άλλη τήν Έλπίδα. Ο Μιχαήλ Άγγελος είχε σηκωθεί τήν αυγή και είχε τραβήξει τίς τελευταίες πινελιές στις δύο αυτές εικόνες του.

Ένώ οι μαθηταί τίς περιεργάζονταν, ο Φαμπριτζιο Μπαράλντι, γυρίζοντας πρὸς τόν Βενάντζιο, τόν ρώτησε ειρωνικά:

— Λοιπόν; γιατί δέν έφερες τήν εικόνα τής Βιντσέντζας;

Τά μάτια του άτυχούς έρωτευμένου άστραψαν. Δέν του έμεινε πιά καμιά άμφιβολία ότι ο Φαμπριτζιο του είχε καταστρέψει τό έργο του.

Μαινόμενος τότε, τραβήξε τό στίλεττο του και όρμησε έναντίον του. Οι άλλοι όμως μπήκαν στη μέση και με μεγάλη δυσκολία κατάρριψαν νά τόν άπομακρύνουν. Μά, άπάνω στη φασαρία, ή δύο εικόνες του Μιχαήλ Άγγελου έπεσαν κάτω. Οι μαθηταί έτρεξαν άμέσως νά τίς σηκώσουν, άλλα με τρόμο είδαν ότι τά χρώματα, πού ήσαν νωπά, είχαν μουντζουρωθή!...

— Τώρα;... ψιθύρισαν όλοι έντονοι.

Έξεραν ότι τίποτε δέν θά μπορούσε νά καθυστερήσει τόν διάδοκαλό τους. Τότε ο γεροντότερος απ' όλους πρότεινε μιά διέξοδο.

— Δέν μένει παρά

Ο Μιχαήλ Άγγελος

κατορθώσει νά προσεγγίσαι τήν άπλησίαστη Βιντσέντζα, ή όποια μάλιστα δεχόταν απ' αυτόν στίχους;

Κι άμέσως όλοι άρχισαν με κάθε τρόπο νά προσπαθούν νά τόν έκπολίσουν.

Άπό τή βραδιά εκείνη, κάθε νύχτα, πήγαιναν κάτω από τά παράθυρα τής Βιντσέντζας και τής τραγουδούσαν παθητικές σερενάτες. Δέν περιορίστηκαν όμως μόνο σ' αυτό, άλλα συχνά-συνά, άρχισαν και καυγάδες άναμεταξύ τους, καυγάδες άγριους, πού τίς περισσότερες φορές είχαν αίματηρά άποτελέσματα.

Όταν τά έμαθε αυτά ο Μιχαήλ Άγγελος έγινε έξω φρενών. Ένα πρωί δέ τούς φώναξε όλους και με τόνο αυστηρό τούς είπε:

— Φαίνεται, παληόπαιδα, πώς όλοι σας είσαστε έρωτευμένοι με τήν ψυ-

αίτη του κακού, νά τό επανορθώσουν. Νά πάρη ο καθένas τούς από μιά εικόνα και νά τήν διορθώση. Όποιος δέν επιτύχαι... τόσο τό χειρότερο γι' αυτόν!...

Η πρότασις του έγινε άμέσως δεκτή. Έπείσαν άμέσως κλήρο και ο μὲν Φαμπριτζιο πήρε τήν Έλενησύννη δέ Βενάντζιο τήν Έλπίδα.

Γρήγορα-γρήγορα, με προσεκτικές πινελιές, άρχισαν κι' οι δύο νά διορθώνουν τά μουντζουρώματα, προσπαθώντας νά προστάσουν προτού έμφανισθή ο δάσκαλος. Τήν ώρα όμως πού παρήτσαν τά πινέλλα τους, φάνηκε κι' ο Μιχαήλ Άγγελος κατεβαίνοντας απ' τό διαμέρισμά του.

— Καλημέρα, παιδιά! φώναξε χαρούμενος.

Και, άθελα, τά μάτια του έπεσαν στις δύο εικόνες τόν. Άμέσως όμως μιά κραυγή τού έξερνε απ' τά χείλη.

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

— Τι εν' αυτό; φώναξε δείχνοντας τήν Έλενησύννη. Μήπως τρελλάθηκαν; Δέν εινε δυνατόν νά έκανα έγώ αυτό τό έργο!... Πόλν από λίγη ώρα πού τό τελείωσα ήταν διαφορετικό!...

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο όραιότερος άνδρας τής Ρωσίας. Πώς ο Γκάρος έκοψε τό βήχα μιάς κυρίας. Η Φιλανθρωπία του Λαμπρινίου. Μιά ευγενική χειρονομία. Η γενναϊότητα ενός αυτοκράτορος. Μιά μπόττα γεμάτη χρυσά νομίσματα. Η καρχτήρησις Καρόλου του Α'. Ποιός ήταν ο δήμεύς του; Μιά άληθινή ιστορία πού μοιάζει με παραμύθι, κλπ.

Ο Νικόλαος ο Α' τής Ρωσίας έθεωρείτο ως ο όραιότερος άνδρας του βασιλείου του. Κάποτε, σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων ποήγινε στά άνάκτορα, κάποια ντομνοφορούσα κυρία τόν έπλησίασε και τού έπαιε, θέλοντας νά έρωτοτροπήσιν μαζί του:

— Τό έχετε, Μεγαλειότατε, ότι είπα ο όραιότερος άνδρας τής Ρωσίας;

— Τό άγνοώ, κυρία, απάντησε ψυχρά ο Νικόλαος. Σεις όμως όρείσετε νά γνωρίζετε ότι αυτό άφορά μόνο τήν αυτοκράτειρα!

Ο Λαμπρινός έδέχθη κάποτε τήν έπισκεψιν ενός φτωχού λογίου, ο όποιος, άφου τού εξέθεσε τή θλιβερή του κατάστασι, τού έζήτησε ως έλάχισι ένα χρηματικό ποσόν άρετά στρογγυλό. Ο Λαμπρινός, ο όποιος, ως γνωστόν, ήταν έξαιρετικά φιλόανθρωπος, άνοιξε άμέσως τό συτάρι του και έδωσε στό φτωχό λόγιο τά χρήματα πού τού έζήτησε. Κατόπιν τόν συνόδευσε ως τήν έξώθυρα.

Έξω όμως έκανε διαβολέμένο κρυό και ο δυστυχής συγγαφέας άρχισε νά τρέμει κάτω από τό τριμμένο παλτό του. Επρωχώρησε έν τούτοις ως τήν καγκελλεία πόρτα τού κήπου ν' έτοιμαζόταν νά φύγαι, όταν άξούσαν ο Λαμπρινός τού φώναξε:

— Κύριε, κυρίε! Λημονήσατε τό παλτό σας!

Και συγχρόνως ο ποιητής, τρέχοντας πρὸς αυτόν, τού έδωσε ένα κατακαίνουργο όμορφο παλτό, το όποιο και τόν έδοθήσε νά τό φορέσιν.

Τό φέροσμο του Λαμπρινίου ήταν τόσο ευγενικό, ώστε ο φτωχός λόγιος δέν έτόλμησε νά άποκορύσσει τό δάρον πού τού είχε προσεσθή με τόση λεπτότητα. Γιατί, όπως θά καταλάβετε, τό παλτό ήταν του Λαμπρινίου!

Ο Κονράδ Β', ο όποιος εστέφη αυτοκράτορας τής Γερμανίας στά 1027, ήταν έξαιρετικά γενναϊόδορος. Σε κάποια μάχη ένας από τούς ιππότες τής ακολουθίας του έχασε τό πόδι του.

Ο Κονράδ τότε, γιά νά τόν άνταμείψιν, τού προσέφερε τόση ποσότητα χρυσών νομισμάτων, όσα θά μπορούσαν νά χωρέσιν στη μπότα του!...

Σημειώστε δέ ότι τήν εποχή εκείνη ή μπότες των ιπποτών έφταναν πολύ έπάνω από τό νόστο!...

Ο Ιστορικός Μεξεραι άναφέρει ότι ο βασιλεύς Κάρολος ο 7ος ήταν, γιά ένα χρονικό διάστημα, τόσο φτωχός, ώστε ο παπουτσής του άρνήθηκε κάποτε νά τού δώσιν έπ' πιστώσει ένα ζευγάρι μπότες πού τού άρεσαν!...

Είνε γνωστή ή τραγική ιστορία του καρατομηθέντος υπό του Κρόμβελ βασιλέως τής Αγγλίας Καρό-

λου του Α'. Τό πύδ παράξενο όμως στην ιστορία αυτή εινε ότι ο δήμος πού τόν έθανάτωσε παρέμεινε μέχρι τέλους άγνωστος, γιατί κατά τή στιγμή τής εκτέλεσας φορούσε μιά μαύρη μάσκα.

Σχετικώς με τό μυστηριώδη αυτό δημο ύπόκει και τό έξής ανέκδοτο: Έστω από πολλά χρόνια μετά τήν καρατόμησι του Καρόλου, ο λόρδος Στάιαρς, πού άνήκε σέ μιά από τίς παλαιότερες άριστοκρατικές οικογένειες τής Αγγλίας, έλαβε μιά μέρα κάποια μυστηριώδη πρόσκλησι από έναν άγνωστό τον, ο όποιος ήθελε νά τόν

Τότε ο μυστηριώδης γέρος άπεκάλυψε στό νεαρό λόρδο ότι ήταν ο προπάππος του, ο όποιος έθεωρείτο πού πολλοί νεκρός. Ήταν ηλικίας έκατόν δέκα τεσσάρων έτών!...

Ο λόγος πού με άνάγκασε νά μείνω έτσι κοιμισμένος, είπε στό τέλος τού τρέμουσας φωνής, εινε ο τρομερός τρόπος, με τόν όποιο εκδικήθηκε τόν βασιλέα Κάρολο τόν Α', γιατί διέφθειρε α κατέστησε δυστυχισμένη μιά συγγενή μου... Είνε περικό νά σο έκθέσω τώς κατορθώσα με χιλίους δυο κινδύνους νά ίκανοποιήσω τό τρομερό πάθος τής εκδικήσεως πού με κατείχε έναντίον του δυστυχισμένου αυτού βασιλέως... Άρκεί μόνο νά σο έξομολογηθώ αυτή τή στιγμή, γιά νά με μισήσιν όσο μισώ κι' έγώ τόν έαυτό μου, όποιος ένεφανίσθη στό ίκρίωμα φρορώντας μάσκα, δέν ήταν άλλος από μένα, τόν άνάξιο πρόγονό σου σέφ Τζωρτζ Στάιαρς!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

«Αν έλειπε ή γυναίκα, ο άνδρας θά άγνοούσε τήν όμορφιά, γιατί ή όμορφιά εινε τό χαμογέλιο του έρωτος.

Σατωμπριάν

Τό περικοσάσμα του Θεού εινε ο άνδρας και τό πόνημα ή γυναίκα.

Ναπολέων

Έχάραχον γυναίκες πού θά παντρεύονταν μ' ευχαρίστησι και τό διάλογο, άν ήταν πλούσιος.

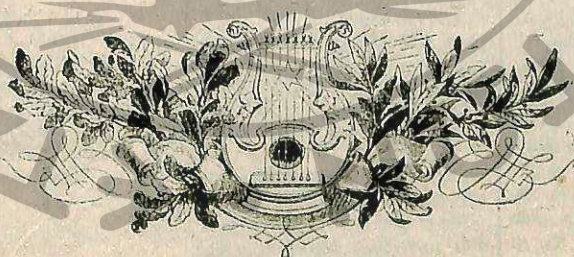
Ούγκω

Η καρδιά τής γυναίκας μοιάζει με ρόδο πού τού μαδούν ένα-ένα τά φύλλα οι φίλοι και μένουν μόνο τ' άγκάθια γιά τό σέζυγο.

Άρνου

Η γυναίκα εινε τό καλλιτέχνημα του Λημουργού.

Λέσσινγκ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES D'ESPARBÈS

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ

Η Μεγάλη Στρατιά του Ναπολέοντος υποχωρούσε πεινά απ' τη Ρωσία. Πλήθη πένθημα καταλύσαν τις απέραντες παγωμένες πεδιάδες. Τα πλήθη αυτά προχωρούσαν προς τους δρόμους από τους οποίους είχαν ξεφύγει, σιωπηλά, αθόρυβα, με τις σημαίες τους γυμνές προς τα κάτω.

Και μόλις τα πλήθη αυτά χαλάντουσαν στα βάθη των σκοτεινών δρυόντων, άλλα πλήθη παρουσιάζονταν πίσω τους, φτάνοντας από την ίδια προέλευση, λιγότερα στον αριθμό, αλλά περισσότερο τρομερά. Ήταν η Γαλλική οπισθοφυλακή, η οποία, έχοντας επί κεφαλής τον γενναίοτερο από τους στρατάρχες της Γαλλίας, τον Νεί, είχε αναλάβει να προστατεύσει την οπισθοχώρη και να σώσει τους τελευταίους ήρωες της Γαλλίας.

Περνούσαν σάν οσιές, με τα πλούσια και πολυτελή λάφυρά τους, που τα είχαν αποσπάσει από τους τοίχους των ανακτόρων του Κρεμλίνου.

Μέσα στα περήφανα τμήματα της οπισθοφυλακής, δεν ξεχώριζες τους άρχηγους από τους στρατιώτες. Ήσαν εκεί απλοί γροναδιέροι, ντυμένοι σάν αυτοκράτορες του Βυζαντίου και στρατηγοί τυλιγμένοι σε βρωμερά κουρέλλια.

Την ημέρα εκείνη είχαν πολεμήσει στο Κρασνόε. Τό πυροβολικό τους είχε καταστραφεί σχεδόν ολόκληρο και τα τρόφιμά τους είχαν εξαντληθεί από την περασμένη ημέρα. Δεν είχαν πεινά ούτε ένα κομμάτι ψωμί. Όλοι οι στρατιώτες βάδιζαν ασύντακτοι και όλοι ήταν θλιμμένοι και κουρασμένοι. Τέλος, μη αντέχοντας πεινά στην κόρη, που την διπλάσιαζε ή τείνει, απέφασαν να κατασκοηνώσουν, κατά το βράδυ, στις όχθες του Δνειστέρου...

Κάτω από μια σκηνή, σχηματισμένη από άφθονες γούνες αλεπούδων, στηριγμένες σε μια κοζακική λόγχη, τρεις Γάλλοι άδειάζαν μια κάσκα γεμάτη από ένα περιεργό ποτό που το είχαν κάνει μόνοι τους με κοκκινογούλια! Ήταν ένας μικρούλης Ξανθός τυμπανιστής, γλωμός κι' αδύνατος, που τρομούλιαζε κάτω από τη δορά μιας δολοφονικής αρκούδας, που την είχε οριμένη πάνω του, ένας γροναδιέρος ντυμένος με παρδαλά Κινέζικα μεταξωτά ρούχα, κι' ένας γέρος δραγόνος της φρουράς που φαινόταν σάν προφήτης με το πλούσιο χρυσοκέντητο ράσο κάποιου Ρώσου επισκόπου, που είχε ρίξει πάνω του.

Είχαν μοιραστεί σε τρία ίσα μέρη ένα μεγάλο κομμάτι αλόγιστου πάχους και το έτρωγαν, όταν ξαφνικά μια κανονιά άκουστηκε.

Πέφτουν λοιπόν κανόνια; ρώτησε ο μικρός τυμπανιστής. Μια ώρα τώρα τ' ακούω... Μήπως είν' οι Κοζάκοι...

— Όχι, είνε Γαλλικό κανόνι αυτό, απάντησε ο δραγόνος με το μητροπολιτικό ράσο. Άνεγγύρισα τη φωνή του... Είνε τα γενναία Γαλλικά κανόνια... Χωρίς αυτά δεν θα μπορούσαμε να φάμε ψήσοι, γιατί οι Κοζά-

κοι θα μ'ας καθάλοισαν στην πλάτη... Μια άλλη κανονιά άκουστηκε τη στιγμή εκείνη, σάν επίσημη καρυγή μέσα στις απέραντες παγωμένες πεδιάδες. Οι τρεις στρατιώτες είχαν φάει πεινά το αλόγιστο πάχος τους. Ο γροναδιέρος έτριψε τα χέρια του στα μεταξωτά ρούχα του και είπε:

— Τώρα που έφαγα και ήπια δώσε στο καλύτερο ρεστωράν του Παρισιού, θά πάω να κοιμηθώ...

— Δύσκολο! τραύλισε ο μικρός τυμπανιστής που χτυπούσαν τα δόντια του από το κρύο. Όταν κοιμάται κανείς μ' αυτό τον καιρό στά χιόνια, δεν είνε βέβαιος αν θα ξυπνήση.

Άλλη κανονιά άκουστηκε σε λίγο.

Και είδε πίσω απ' το κανόνι αυτό ένα μονάχα πυροβολητή...

— Όραία, κοιμηθήτε, είπε ο γέρος δραγόνος. Εγώ θα κάνω μια βόλτα ως τη μεριά που πέφτουν τα κανόνια για να χωνέω και για να συγχωρώ αυτούς που τα ρίχνουν.

Κ' έφυγε άμέσως.

Βάδιζε επί ένα τέταρτο της ώρας, ξαφνιασμένος που δεν σινατούσε φωνή ζωντανή γύρω του... Κανένας καταυλισμός... κανένας πυροβολητής... Όσοόσο, κάθε τόσο, κανονικά, μονότονα, άνηχοις το κανόνι.

Σε λίγο κατάλαβε πως οι κρότοι έρχόντουσαν από το μέρος του ποταμού, κι' έτρεξε προς τα εκεί. Μα άμέσως έκανε δυό βήματα πίσω, στην αρχή ανήσυχος, έπειτα περιεργός και κατάπληκτος.

— Ω! ψιθύρισε. Τί είν' αυτό;...

Αντί να δει μια δολοφονική πυροβολαρχία, όπως περιέμενε, έβλεπε μπροστά του ένα μοναδικό κανόνι!... Και

πίσω από το κανόνι αυτό έναν μονάχα πυροβολητή!...

Ο παλαίμαχος γροναδιέρος γονάτισε τότε πίσω από ένα θώκο του πάγου, για να δει καλύτερα τον γενναίο εκείνο, για να τον θαυμάση πιο πολύ!

Ο μοναδικός αυτός πυροβολητής, παρ' όλο το τρομερό κρύο, είχε τα μαγικά του ανασχησμένα και διηύθυνε μόνος του ένα κανόνι, για το οποίο χρειαζόντουσαν δεκατρείς άνδρες, δυό πυροβολητές κι' έντεκα βοηθητικοί.

Όλους αυτούς τους αντικαθιστούσε μόνος του... Η κινήσεις του ήσαν υπολογισμένες, κανονικές, σάν κινήσεις αυτομάτου. Σηκώνονταν κι' έσκυβε μηχανικά. Φαινόταν σάν ένα φάντασμα,

πεινά, και μ' ένα πήδημα βρόδθηκε πλάι στον πυροβολητή.

— Καλή τύχη, σύντροφε! του φώναξε. Είνε ύπεροχο αυτό που κάνεις...

Ο πυροβολητής έστρεψε τότε προς αυτόν το καταματωμένο πρόσωπό του, στο οποίο δεν ξεχώριζε κανένα απολύτως χαρακτηριστικό, εκτός από τα δυό μάτια του που έλαμπαν σκληρά, φλογερά και θλιμμένα...

— Κάνω το καθήκον μου, απάντησε απλά. Πεπατοούσα κατά δώδε και βρήκα αυτό το κανόνι. Η στρατιά έχει κουραστική πεινά κι' οι Κοζάκοι την περιστοιχίζουν ολόγεια... Διασκεδάω λοιπόν φοβιζόντάς τους...

— Αντί να γλεντάς όπως εμείς, έξακολούθησε ο παλαίμαχος, αντί να τρώς και να πίνεις και να κοιμάσαι άκομα, έσ' άγρυπνάς και δουλεύεις για όλους μας δολοφοναγός.

— Γελίεσαι, του απάντησε τότε ο πυροβολητής. Έφαγα κι' έγώ...

Και του έδειξε το πτώμα ενός αλόγου που κειτόταν κοντά του με την κοιλιά ξεσχισμένη.

— Είσαι και πληγωμένος; ρώτησε ο δραγόνος.

— Όχι.

— Μα έχεις την ύψη σου γεμάτη αίματα...

— Έπειδή δεν είχα μαχαίρι, έβγαλα με τα δόντια μου το σιγκάκι αυτού του αλόγου και το έφαγα...

— Καλά έκανες, μουμούρισε ο παλαίμαχος, γιατί ένας γενναίος σάν και σένα πρέπει να ζήσει... Σε πού σύνταγμα ανήκεις, γιατί έτσι όπως είσαι τώρα, δεν μπορεί κανείς να σε αναγνωρίσει...

— Δεν ανήκω σε κανένα σύνταγμα.

— Α, μπά! Έκανε ο δραγόνος χωρίς να καταλαβαίνει. Θέλεις να με κοροϊδέψεις, πυροβολητή. Πές μου τον αριθμό σου για το καλό σου.

— Δεν είμαι πυροβολητής, απάντησε αυτός ήσυχα.

— Αδύνατον! Κοροϊδεύεις!... Μα και πυροβολητής να μην είσαι, σου λέω ότι ξέρεις περίφημα από κανόνια. Γι' αυτό σε συμβουλεύω να ζητήσεις να π'ας στο πυροβολικό, όπου θαχης μέλλον...

Μα ο δραγόνος δεν έλαβε καμιά απάντηση στο τελευταίο του λόγια, γιατί ο συνομιλητής του, που ήθελε να ξαναρριζεί, είχε προσληφθεί στο κανόνι του και δεν τον πρόσεχε πεινά.

— Εσύ είσαι ικανός, συνέχισε ο παλαίμαχος, κι' έπρεπε ναχης κανένα γαλόνι...

— Εγώ είμαι ξενηταδού χρόνον κι' είμαι μονάχα δεκανέας, γιατί δεν ήξερα να διαβάσω... Μα και δεκανέας της φρουράς είνε κάτι...

— Ακου δώ, έγω έχω πολλές γνωριμίες και θα σε προστατεύσω για να προδοθείς, γιατί είσαι γενναίος.

— Εύχαριστώ, του είπε ο πυροβολητής κι' άρχισε να γεμίζει το κανόνι του.

— Θα μιλήσω για σένα στον ύπολοχαγό μου, έξακολούθησε ο δραγόνος. Ο ύπολοχαγός μου είνε εξάδελφος του συνταγματάρχη. Και ο συνταγματάρχης θα δει, σε καμιά επθεόρηση, τον αυτοκράτορα και θα του μιλήσει για λόγου σου. Δεν θα σου δώσει βέβαια

ΔΗΜΟΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Εγώ για χείλη κόκκινα, έγω για μά-

γιά, έγω για την πολυαγαπή τρεις βίγλες

(θέ να βάλω, τρεις βίγλες, τρεις βιγλάτορες και

(τρεις άντρειωμένους, τόν ήλιο και το σταυραγιά, τόν κύρ

(Βορηά, τόν δρόσο. Τόν ήλιο βάνω στα βουνά, και τόν

(ήλιό στους κάμπους, τόν κύρ Βορηά τόν δροσερό τόν βάνω

(από την άκρη. Ο ήλιος έβασίλεψε κι' άητός άποκοι

(μήθη κι' ο κύρ Βορηάς ο δροσερός φυσάει

(και δεν κοιμάται. Φυλάει για χείλη κόκκινα, φυλάει για

(μαύρα μάτια, φυλάει για την πολυαγαπή πού μονα

(χοκοιμάται. Την έλδε μέσα στον μπαξέ, σε μια μη

(λιά άποκάτω, πέφτουνε τ' άνθη πάνω της, τήν

(στην ποδιά της, τ' άκκινα γαργάλλα στα δόλφρσα

(μαλλιά της.

Η ΒΛΑΧΑ

Ποιός ελδε τέτοια λυγρή, τέτοια πα

(νόρη κόρη, π'όχει άσημένιον άργαλειό και φιλι

(σέριο χτένι και τη σαίτα μάλαμα πού κ'άθετα κι'

(φράνι. Κι' όπως καθόταν κι' έφαινε και γλυ

(χοτραγουδούσε θιμήθηκε τη λεβεντιά και τόν μακρύ

(ντουφέκι, ντουφέκι δέκα π'αμ'ών, πιστόλια, κα

(ροσφύλλια και τόν σπαθί της δαμασκή πού άλλη

(καμμά δεν έχει. Π'αίρνει τόν δρόμο σύνταχα και τόν

(βουνά ανεβαίνει, άκούει τ'α πείνα να βροντούν και τις

(όξιες να τρέζουν έγραψε ήταν τοελλάς, η

(ότι ήθελε ν' άστει

(ευθή. Ούτε τόν ένα όμως ούτε τόν άλλο συμβά

(νει. Στά άρχια της πό

(λεως Ντιν'ό του Βελγίου βόσκειται

(πλήρης ή έξηγησις της περιέργης αι

(τής φράσεως. Στή μάχη του Μαλμπλακέ, πού έγινε

(τό 1709, και κατά την όποιαν ο Γά

(λος στρατάρχης ντε Βιλλάρς νικήθηκε

(από τόν Άγγλο στρατηγό Μάλμπο

(ρουγκ και τόν Γερμανό π'αγκηπα Ελ

(γένιο, ο νεαρός κόμης Λε Ντανουά

(χτυπήθηκε με μια σφαίρα στο στήθος

(κι' έμεινε στόν τόπο. Μετά τη μάχη,

(οι δυό έπ'ακούοντο του βοηθούμενου και

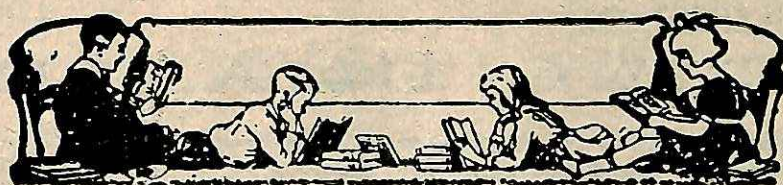
(από άλλους στρατιώτες, τόν έθαψαν,

(κι' έθαψαν ένα σταυρό πάνω στο τά

(φο του. Η μητέρα του όμως, ή όποι

(αίνα έμεινε στόν πύργο της πού

(Ρουέν και ή όποι

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Η νεκρανάστασις των τελευταίων ετών. Μια μυστηριώδης φράσις. Ο θάνατος του κόμητος Ντανουά στη μάχη του Μαλμπλακέ. Ο κόμης κηδεύεται κι' ενταφιάζεται. Το άνοιγμα του τάφου. Ο πού μια μητέρα ανασταίνεται τόν παιδί της, κλπ.

Πολλές νεκραναστάσεις έχουν σημειωθεί κατά τα τελευταία χρόνια στην Εύρώπη. Έτσι πρ' όμηνος αναστήθηκε ένας Γερμανός μαραγκός, την ώρα άκριβώς πού έτοιμαζόντουσαν να κατεβάσουν τόν φέρετρό στόν τάφο. Πέρος πάλι νεκραναστήθηκε μια νέα στην Ίσπανία και προτέρων μια άλλη νέα στη Νεάπολη της Ίταλίας κλπ. κλπ. Στις παλαιότερες όμως εποχές ή περιπτώσεις νεκραναστάσεως ήσαν σπάνιότερες.

Ιστορική και συγκινητική συγγράμμος ήταν ή νεκρανάστασις του Γάλλου κόμητος Λε Ντανουά.

Σχετικώς, στα απομνημονεύματα του Γάλλου στρατάρχου ντε Κρουά βόσκει κανείς γενομένη την ακόλουθη φράσις:

«Ο κόμης Λε Ντανουά είνε άκόμη διακεχτής της επαρχίας του Χαίν'ό, μολονότι είνε 80 ετών και μολονότι σκοτώθηκε στη μάχη του Μαλμπλακέ».

Διαβάζοντας κανείς τη φράσι αυτή θα νομίσει, και πολύ δικαίως, ότι εκείνος πού την έγραψε ήταν τοελλάς, ή ότι ήθελε ν' άστει ευθή. Ούτε τόν ένα όμως ούτε τόν άλλο συμβά

νει. Στά άρχια της πόλεως Ντιν'ό του Βελγίου βόσκειται πλήρης ή έξηγησις της περιέργης αι

τής φράσεως. Στή μάχη του Μαλμπλακέ, πού έγινε

τό 1709, και κατά την όποιαν ο Γά

λος στρατάρχης ντε Βιλλάρς νικήθηκε

από τόν Άγγλο στρατηγό Μάλμπο

ρουγκ και τόν Γερμανό π'αγκηπα Ελ

γένιο, ο νεαρός κόμης Λε Ντανουά

χτυπήθηκε με μια σφαίρα στο στήθος

κι' έμεινε στόν τόπο. Μετά τη μάχη,

οι δυό έπ'ακούοντο του βοηθούμενου και

από άλλους στρατιώτες, τόν έθαψαν,

κι' έθαψαν ένα σταυρό πάνω στο τά

φο του. Η μητέρα του όμως, ή όποι

αίνα έμεινε στόν πύργο της πού

Ρουέν και ή όποι

νων του.

Διέταξε λοιπόν να ζήσουν τόν μεγάλο άμάζι της και με μεγάλη άκολούθια πήγε στό Μαλμπλακέ. Εκεί βόηκε τόν τάφο, τόν άνοιξε και πήρε τόν πτώμα τού γιου της μέσα στό άμάζι της. Σημειωτέον ότι ο νεκρός είχε ταφή δόλφρμους και ή μητέρα, στην έξαμνη της στοργής της, τήλιξε τόν πτώμα με κουβέρτες και σ' όλο τόν δρόμο τόν κρατούσε στην άγκαλιά της, φιλώντας κάθε τόσο τόν παγωμένο πρόσωπό του. Ξαφνικά έννοιωσε πώς τόν πτώμα τινάχτηκε λίγο. Πρόσεξε καλύτερα,

και σ' όλο είνε ότι τόν μάγουλα τού νεκρού άρχισαν να ροδίζουν έλαφρά. Την ώρα δέ πού πλησίαζαν στόν πύργο, νεκρός άνοιξε τ'α μάτια του και άρχισε να κινή

ται. Έτσι ο νεκρός σιγά-σιγά έπανήλθε στή ζωή και, χωρίς στίς περιτοιχίες τών γιατρών τούς δ

ποιούς φώναζε ή κόμηςσα, ο κόμης Λε Ντανουά γιαιτρεύτηκε από την πληγή του και έζησε πάνω από 80 χρόνια.

Έπίσης κάποιος Γάλλος γαιοκτήμον, ο όποιος κατοικούσε στην έξοχή, είχε μια λατέρνα πού εύχαριστούσε πάρα πολύ τόν γάιδαρό του κάθε φορά πού την έπαιζε. Όταν ο γάιδαρος βροκούσε στό γειτονικό δάσος και ο κύριός του τόν χρειαζόταν, αντί ν

στείλει ν'α τόν φέρον, άρχιζε να παίζει τη λατέρνα του. Τότε ο γάιδαρος άφανε άμέσως τη βοήθη κι' έτρεχε γρήγορα στό σπίτι, άγκυλιζοντας με ανασηκωμένη την ουρά.

Κάποιος Γερμανός δόκτωρ πάλι είχε ένα πλάνο, πάνω από τόν όποιο βρισκόταν ή φωλιά μιας φιλομούσου φάχνης. Όποια ώρα κι' αν έπαιζε, ή μέρα και νύχτα, ή άράχνη έβγαίνει από τη φωλιά της, κρεμόταν από τώ του κι' άκουγε κι' έξαιρετική εύχαρίστησι. Μόλις έκανε τόν παίζεμο, ή άράχνη ξαναγύριζε άμέσως στή φωλιά της.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κατά τη στατιστική ενός Γάλλου έ

πιστήμονος, ή κανονική θερμοκρασία

στους άνδρας από 25 μέχρι 50 ετών,

φτάνει κατά μέσον όρον τούς 37 βαθ

μούς. Η θερμοκρασία ποικίλει κατά

τις διάφορες ώρες και είνε τ'α μεσά

νυχτα 36.5, στίς 4 τόν πρωί 36.3, στίς

8 τόν πρωί 36.8, τόν μεσημέρι 37.2,

στίς 4 τόν απόγευμα 37.4 και στίς 8 μ. μ. 36 βαθμών.

ΑΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Η μελομανία τών ζώων. Η γάτα και τόν πιάνο. Τό άγαπημένο της κομμάτι. Πώς έξεδήλωνε την εύχαρίστησί της. Ο γάιδαρος κι' ή λατέρνα. Η άράχνη και τόν πιάνο, κλπ.

Η μουσική δεν συγκινεί μόνο τούς ανθρώπους αλλά και τ'α ζώα. Σχετικώς υπάρχουν αρκετά άνεκδοτα πού φανερώνουν τη μελομανία τών ζώων.

Ο γυιός ενός Άγγλου εταπειτού άγαπούσε πολύ μια μικρή χαριτωμένη γάτα και δεν την άποχωριζόταν σχεδόν ποτέ. Έτσι, πολλές φορές, την έπαιρνε στά γόνατα κι' έπαιζε στό

πιάνο ένα τραγούδι πού τού άρεσε έξαιρετικά, περισσότερο από όλα τ'α άλλα. Άπό τις συνεχείς επαναλήψεις ή γάτα έμαθε τόν σκοπό τού τραγουδιού και, μόλις τόν άκουγε, έξεδήλωνε την εύχαρίστησί της με ναυούσιματα και διάφορες κινήσεις.

Όταν μεγάλωσε ο νέος, ταξίδευε στίς άποικίες, όπου έμεινε πολλά χρόνια. Πέντε χρόνια μετά την άναχώρησι τού νέου, πήγε μια μέρα ν' άπισκεφθή τόν πατέρα του ή κόρη κάποις συγγενικής οικογενείας. Άφ'όπου κουνέντιασαν αρκετά, ή νέα θέλησε ν

παίζει και λίγο πιάνο. Στά πρώτα κομμάτια πού έπαιζε, ή γάτα έδειξε διάφορα. Μόλις όμως ή νέα άρχισε ν'α παίζει τόν κομμάτι εκείνο πού αγαπούσε έξαιρετικά ο γυιός τού οικοδεσπότη, άμέσως πετάχτηκε από τή

θέσι της και, κυριευμένη από έναν τρομερό έρεθισμό, άρχισε να κόβη ανήσυχη βόλτες στό δωμάτιο. Στό τέλος πήδησε πάνω στό πιάνο και στήκε άπάνω στά πλήκτρα ναυουρίζοντας με μια άνέκφραστη εύχαρίστησι.

Έπίσης κάποιος Γάλλος γαιοκτήμον, ο όποιος κατοικούσε στην έξοχή, είχε μια λατέρνα πού εύχαριστούσε πάρα πολύ τόν γάιδαρό του κάθε φορά πού την έπαιζε. Όταν ο γάιδαρος βροκούσε στό γειτονικό δάσος και ο κύριός του τόν χρειαζόταν, αντί ν

στείλει ν'α τόν φέρον, άρχιζε να παίζει τη λατέρνα του. Τότε ο γάιδαρος άφανε άμέσως τη βοήθη κι' έτρεχε γρήγορα στό σπίτι, άγκυλιζοντας με ανασηκωμένη την ουρά.

Κάποιος Γερμανός δόκτωρ πάλι είχε ένα πλάνο, πάνω από τόν όποιο βρισκόταν ή φωλιά μιας φιλομούσου φάχνης. Όποια ώρα κι' αν έπαιζε, ή μέρα και νύχτα, ή άράχνη έβγαίνει από τη φωλιά της, κρεμόταν από τώ του κι' άκουγε κι' έξαιρετική εύχαρίστησι. Μόλις έκανε τόν παίζεμο, ή άράχνη ξαναγύριζε άμέσως στή φωλιά της.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κατά τη στατιστική ενός Γάλλου έ

πιστήμονος, ή κανονική θερμοκρασία

στους άνδρας από 25 μέχρι 50 ετών,

φτάνει κατά μέσον όρον τούς 37 βαθ

μούς. Η θερμοκρασία ποικίλει κατά

τις διάφορες ώρες και είνε τ'α μεσά

νυχτα 36.5, στίς 4 τόν πρωί 36.3, στίς

8 τόν πρωί 36.8, τόν μεσημέρι 37.2,

στίς 4 τόν απόγευμα 37.4 και στίς 8 μ. μ. 36 βαθμών.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Όπως αναγγέλλουν τα τελευταία Παρισιανά περιοδικά μόδας, κατά την ντεμί-σαϊζόν θα φορεθούν πολύ τα ανσάμπλ από τζέρσεϊ, γαρνιρισμένα με μπορντούρα από τζέρσεϊ επίσης, άλλ' αντιθέτως χρώματος. Π. χ. ένα ανσάμπλ από τζέρσεϊ μπλε θα γαρνιριστεί με τζέρσεϊ κίτρινο ή κόκκινο.

Επίσης θα φορεθούν και ανσάμπλ από χονδρό κρέπ-ντε-σιν έμποριμέ, ή κρέπ βαμβάκερο έμποριμέ.

Θα φορεθούν ακόμη για αρκετό καιρό, το βράδυ, φορέματα από μουσελίνα έμποριμέ με φύλλα και λουλούδια μεγάλα, πρό πάντων μαύρα και κίτρινα, ή μαύρα και κόκκινα, επάνω σε φόντο άσπρο.

Τα ύφασματα τα έμποριμέ με μικρά μοτίφ είνε πολύ κατάλληλα για φορέματα της ημέρας, ενώ για βραδινές τουαλέτες πηγαίνουν καλύτερα τα ύφασματα τα έμποριμέ με μεγάλα λουλούδια.

Θα φορεθούν πολύ κατά την ντεμί-σαϊζόν και τα άσπρομαυρα φορέματα και τα ανσάμπλ. Επίσης τώρα, στις άρχες του φθινοπώρου, συνηθίζονται πολύ μαύρες φούστες πλισσέ ή με πλατιές πιέτες, με μπλούζες άσπρες γαρνιρισμένες με μαύρα γκαλόν.

Αργότερα θα φορεθούν και μαύρα βελούδινα επανωφόρια γαρνιρισμένα με άσπρη γούνα, πρό πάντων στα μανίκια. Τα φθινοπωρινά επανωφόρια όλα σχεδόν θα έχουν μανίκια γαρνιρισμένα ως τόν άγκωνα με γούνα, με γκαλόν ή με ύψηλά παραμέντα. Μερικά δέ από τα επανωφόρια αυτά δεν θα έχουν καμιά γαρνιτούρα στο λαιμό, εκτός από μια έσάρπια από το ίδιο ύφασμα. Θα έχουν όμως μανίκια γαρνιρισμένα ως τόν άγκωνα, ή ίδια δέ γαρνιτούρα — γούνα ή γκαλόν ή κέντημα — θα στολίζει και τις άκρες της έσάρπιας.

Επίσης θα είνε της μόδας και επανωφόρια από γκριζό βελούδο γαρνιρισμένα με γκριζό άστρακάν.

Θα φορεθούν πολύ και επανωφόρια από λαϊνάς φανταζι, πρό πάντως ορεγι, καφέ και άσπρο, ή κίτρινο και μαύρο, γαρνιρισμένα με ένκρουστασιόν από λαϊνάς μονόχρωμο.

Επανωφόρια πιδ «άμπιγιέ», πολύ χαριτωμένα, θα γίνονται από ντραβγιέ-ρόζ, και θα γαρνίζονται με μαύρη γούνα.

Πολλά από τα φθινοπωρινά έπανωφόρια γίνονται διάτσια και φαρδαίνουν μόνο έμπρός ή στα πλάγια με μερικές πιέτες. Άρκετά πάλι γίνονται άν-φόρμ, από τα όποια άλλα φαρδαίνουν από την τάγια και κάτω και άλλα κάτω από τους γοφούς.

Τα φθινοπωρινά βράδια θα φορεθούν και κάπες από μαύρο βελούδο, ντουμπλαρισμένες με άσπρο σατέν και γαρνιρισμένες στο λαιμό με άσπρη γούνα άλεπούδες. Η άσπρη ντουμπλά θα σχηματίζει έμπρός δυό άρκετά μακρά ρεβέρό επάνω στο βελούδο.

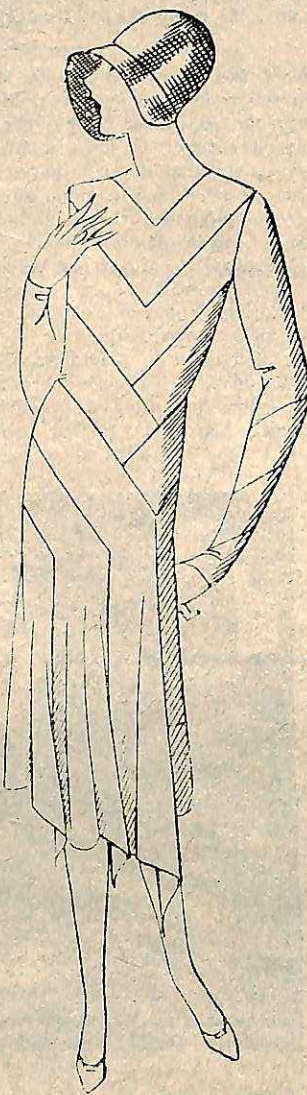
Τα απλά καθημερινά κοστούμια και τα κοστούμια-σπόρ, θα γαρνίζον-

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

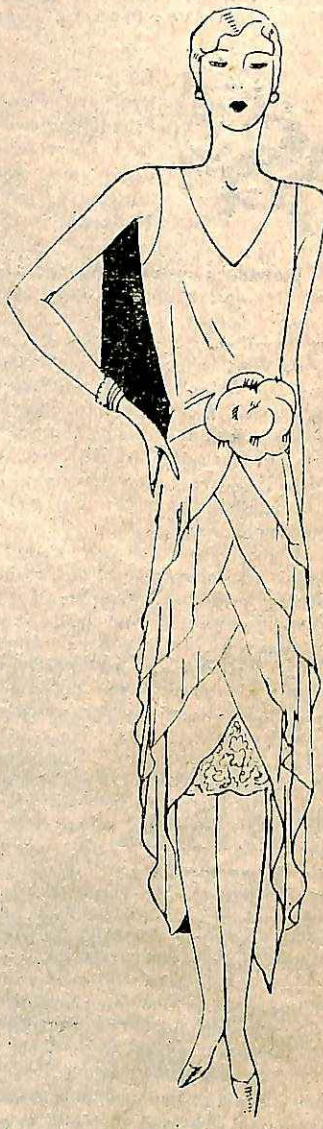
Άσυνήθιστο ντε-πιές, με φούστα από κρέπ-ντε-σιν πράσινο άνοιχτό, καμωμένη όλη με πιέτες, και με καζάκια από κρέπ-ντε-σιν μαύρο, ένκρουστé με κρέπ πράσινο κεντημένο με μαύρες γραμμές.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Φόρεμα από κρέπ πράσινο άνοιχτό, έργασμένο με ντεκούπ. (Μοντέλο του Παρισινού Οίκου Πακέν).

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Φόρεμα βραδυνό από κρέπ σατέν ρόζ. Η φούστα άποτελείται από λοξά βολάν, πιδ μακρά πίσω, και έμπρός γαρνίζεται με δαντέλλα. Το κορσάκι είνε ίσιο, ή δέ ζώνη κλείνει έμπρός κάτω από ένα μεγάλο τριαντάφυλλο.

ται, όπως πάντοτε, με ίσιες πιέτες, και θα έχουν φούστες στρογγυλές ή λόγγυρα, πιδ θα σκεπάζουν τα γόνατα.

Τα απογευματινά φορέματα θα είνε άνισα κάτω, τó δέ μακρός τόν τή φθάνη, τó πολύ, ως τα μισά της κνήμης. Τα βραδυνά όμως φορέματα θα είνε πολύ μακρά και, όταν δεν καταλήγουν πίσω σε ούρα, θα φτάνουν ως τόν άστράγαλο.

Κατά τόν τελευταίο καιρό, τó περισσότερο γαρνιρισμένο μέρος τού φορέματος δεν είνε πια τó κορσάκι αλλά ή φούστα. Άρκετά όμως από τα τελευταία Παρισιανά μοντέλλα έχουν κορσάκια πιδ γαρνιρισμένα, με ντεκούπ ή με νερόβυ. Άλλα επίσης κορσάκια γαρνίζονται με βολάν προσαρμωμένα έτσι, ώστε να σχηματίζουν μπολερό, μικρές κάπες ή πιέτες. Επίσης συνηθίζονται και κορσάκια σουρωτά. Η σούρες όμως σ' αυτά δεν άρχίζουν ά-

πό τόν όμο, όπως άλλοτε, αλλά κάτω από ένα άμπρεσιόν. Επίσης συνηθίζονται και τα ζαμπόν στο πλάι, σε φόρμα πίν, και με μπορντούρα στενή από πλισσέ.

Θα φορεθούν όμως άρκετά ακόμη και τα απλά ίσια κορσάκια, με τετραγώνια ντεκολτέ, και γαρνιρισμένα συνήθως με ένα γιακά πιδ λίγης σε γραβάτα. Τα ίσια αυτά κορσάκια έχουν μακρά πίν, τα όποια πέφτουν με χάρι τó ένα πίνω στόν όμο και τó άλλο έμπρός, ενώ ή γραβάτα δένεται στό πλάι.

Τα έμποριμέ φανταζι μαντήλια, πιδ φορέθηκαν τόσο πολύ όλο τó καλοκαίρι, ντραπέ γύρω στό ντεκολτέ, και πιδ άκόμη τά φορούν έδω πολλές κυρίες, δεν συνηθίζονται πια καθόλου στό Παρίσι και θεωρούνται ήδη ντεμοντέ.

Θα είνε της μόδας τó φθινοπω-

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε εύχάριστα τó καλοκαίρι σας είνε να προμηθευθήτε τά βιβλία της «Βιβλιοθήκης τού Μπουκέτου». Όπου κι άν βρσκεισθε, στην έξοχή, σε ταξείδια, στις λουτροπόλεις, είτε άν παραμείνετε εις τās πόλεις σας ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είνε δ πιδ εύχρηστος, δ πιδ διασκεδαστικός σύντροφός σας.

Εις την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γηματικά, τά όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλας τās γλώσσας τού κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πιδ μόνον τó όνομα τών συγγραφέων των άποτελεί έγγυήσιν περί της άξίας των.

Ίδου δ λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης τού Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τού ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60 έξωτ. δρ. 80).

Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώδες, αισθηματικότατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έξελλίσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την έποχην τού Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ένός ευγενούς, επί τού όποιου βαρύνει ή σκληρότερα μοίρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τού ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40).

Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειάζεται άλλη σύσταση εις όσους δεν τόν έχουν διαβάσει παρά να έρωτήσουν έναν πιδ να τόν έδιάβασεν όταν έδημοσιούθη εις τó «Μπουκέτο». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα ή πτυχίαν έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιύθησαν ως τώρα εις την Ελλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τού ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΝ

(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. 20).

Ένα από τ' άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και αί «Περίπετειαί τού Πύμ», αί όποια έχουν μεταφρασθί εις όλας τās γλώσσας τού κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στόν Νότιον Πόλον, πρό τών τραγικών μυθιστορίων τού όποιου παλαιών σκληρόν άγώνα ό ήρωας τού ρωμάντζου, γραμμένο από έναν τών μεγαλειώρων ποιητών τού κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τού ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).

Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρδιάς» περιγράφεται ένα τρυφερότατον ειδύλλιον μεταξύ μιας κόρης και τού εξαδέλφου της, με βασανιστήν τών δυό αυτών άγώνων έραστών, τόν σκληρόν και άφαντάσιως φιλάργυρον πατέρα της κόρης.

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τού ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).

Η «Σφιγή τών Παγών» είνε τó άριστότερον μυστοστοιχείον τών παραδόξων ταξιδίων Ίουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον τó ενδιαφέρον τού άναγνώστου.

Η Σ Ο Ν Ι Α

Της ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ

(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Αισθηματικότατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβιά, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους τών ευγενών της Ρωσίας, τών όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τά έθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τού ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Περιοργότατον και τρομακτικότατον μυθιστόρημα, τó όποτον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν τόν άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και τó μυστήριο του, τó όποτον μόνον εις τó τέλος διαφαιίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Η Λάγκερλεφ είνε ή μεγαλειότερα συγγραφέας τού αιώνος μας και έχει τιμηθί με τó Παγκόσμιον βραβείον Νόμπελ. Αυτή μόνον δύναται ά έγγραφή δια την «Κόρην τού Μεγάλου Βάλτου», ή όποια είνε άληθές άριστότερον.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τού ΜΥΡΞΗ

(Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Η «Μονμάρτη» είνε τó άριστότερον της ρομαντικής τέχνης γραμμένο από τόν άθάνατον συγγραφέα τών «Μποέμ». Η ζωή τών φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, οι φτώχειες των περιγράφονται με δραματικότητα εις τās σελίδες της «Μονμάρτης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρχ. 20.

Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο με έξαιρετική τέχνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τού ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρχ. 5, έξωτ. δρχ. 8).

Συμφορικό διήγημα τού άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη, τó όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή εύχρηστη πλοκή του και τó βαθύ τόν αίσθημα.

Εκτός τών άνωτέρω βιβλίων της βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλούνται εις τά Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οι όποιοι πωλούνται δ μόν πρώτος πρós δραχμάς 375, οι δέ λοιποί πρós δραχμάς 250 διά τó Έσωτερικόν και δραχμάς 375 διά τó Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είνε δλόκληρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είνε έξαιρετική. Εις έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιήματα, άνεκδότων, καμωδιών, ποιημάτων, περιέργων, και υπερχίλαιοι εικόνες χρωματισται και μη.

Εις τόν πρώτον τόμον τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τά μυθιστορήματα «Η γυναίκα τού Άλλου», «Η διαβολογυναίκα», «Τό ήμερολόγιο της Έδας», «Δύο καρδιές πιδ αγαπηθήκαν» και τó δογμα τού Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλλαιν».

Εις τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ό θάνατος», ή άρχή τού «Εξαδέλφου τού Διαβόλου» και της «Μούμιας πιδ ζωντανέψε».

Εις τόν τρίτον ή συνέχεια τού «Εξαδέλφου τού Διαβόλου» και της «Μούμιας πιδ ζωντανέψε», ή «Καινούργια άγάπη και παλιά», «Τά άπονημονεύματα τού Γαβριηλίδη», τά «Ανέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και τó μυθιστόρημα τού κ. Ξενοπούλου «Πιστή στόν έρωτα».

Εις τόν τέταρτον τόμον δ «Μπαλαός», «Η τελευταία επιστολή τού Ίακώβου Όρτις», «Μέσα από τά βάθη της νύχτας» και «Τά φιλολογικά άπονημονεύματα τού Παύλου Νερβάνα».

Επίσης πωλούνται εις τά Γραφεία μας τά περίφημα «Ημερολόγια τού «Μπουκέτου» τών έτών 1926, 1927, 1928 και 1929 πρós δραχμάς 25 έκαστον έλευθερα ταχυδρομικών τελών.

Όμοίως εις τά Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι τού περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» οι όποιοι πωλούνται δ μόν Α Τόμος άντί δρχ. 300, οι δέ λοιποί πρós δρχ. 250 έκαστος. Διά τó έξωτερικόν δρχ. 375 έκαστος.

Όλοι αί άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρά τώ Γεν. Αντιπροσώπω μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12 όδός Σέχ Σολιμάν Παρά) και πωλούνται εις τās αναγραφόμενας τιμάς. Αποστέλλονται δέ εις όλας τās πόλεις Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

Οἱ καύσωνες τοῦ θέρους
προκαλοῦν εὐκόλως στομαχικὰς διαταράξεις
ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΑΣ
διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως μιᾶς καὶ μόνης κουταλιάς

ΜΑΓΝΗΘΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

τὸ ἀποτελεσματικότερον τῶν καθαρτικῶν

Ἀντιπρόσωπος δι' Ἑλλήν τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης, Ἑβριπίδου 6—Ἀθήναι